

கேள்வி பெற்ற பாக்கியம் !

நம்நாட்டில்

மறு மலர்ச்சி

இலக்கிய மதிப்பு வரய்ந்த
வெளியீடு இது ஒன்றே!

— அடுத்த இதழில் —
வி. வி. காண்டேகர் எழுதிய
“பொன் வண்டி”

என்ற அற்புதமான கதை ஆரம்பமாகிறது!

தமிழில் தருபவர்: கா. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ.
காண்டேகரின் கதையென்றாலே போதும்;
ஷுக்கடைக்கு விளப்பாமேன்?

சிங்கள நாட்டின் சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளரான
'விஜயதுங்கா'வின் “மேனிக்காவின் ஜாதகம்” என்ற கதையும்
அடுத்த இதழில் வருகிறது.

‘அ. சே. மு.’ மோழிபேயர்த்துள்ளார்.

மற்றும் சலவயான உயர்ந்த பல அம்சங்களும் உங்கள்
உள்ளத்தைக் கவரும்.

‘மறுமலர்ச்சி’யின் ஒவ்வொரு இதழுமே மதிப்புக்குப் பூரியவைகான்!
உங்கள் பிரதிகிய நிச்சயம் செய்துகோள்வதற்கு
சந்தாதாராகச் சேர்ந்துவிடுகள்.

அதை பிரதிகள் தேவையான விற்பனையாளர்கள்
இப்போதே எமக்கு எழுதவேண்டும்.

எஜன்கேள், இல்லாத இடங்களில் தேவை!

மறுமலர்ச்சி, 288, ஆஸ்பத்திரி ரூட், யாழ்ப்பாணம்.

மறுமலர்ச்சி

மலர்

2

இதழ்

8

சர்வசித்து
பங்குணி

விலை சதம் 30.

*

ஆண்டேசு சந்தா ரூபா 3-50.

○

காரியாலயம்:

288, ஆஸ்பத்திரி ரேட்,
யாழ்ப்பாணம், (இலங்கை)

ஆதரவாளர்:

திரு. க. கணகரத்தினம் M. P.

அவர்கள்.

○

— இந்த இதழில் —

● கீரிமலை பெற்ற பாக்கியம்

— வரதர்

காவலர் வாக்கும் அடிகளார் வாழ்வும்

— போ. கிருஷ்ணன்

தமிழ் உலகிற் புதிய எழில்

— வீத்துவான் வேந்தனுர்

ஜாதிக் கலப்பு

— டர்பன் ச. மு. பிள்ளை

புத்தரின் தங்கம்

— ஜயாராண்

● அவன்

— இராஜநாயகன்

எட்டாப்பழம்

— கு. பேரியதம்பி

வென்றுவிட்டாயடி சத்தினி

— வரதர்

பிராயச் சித்தம்

— நடனம்

● எம்ருண் இருந்த தெய்வம்

— நாவற்குழியூர் நடராஜன்

அன்பின் திறன்

— யாழ்ப்பாணன்

சுவர்க்க பூமி

● தலைவாயில்

கலைக் கடிதங்கள்

— கலைகளில் வரும் பெயர்களும் சம்பவங்களும் கற்பனையே —

கலை அறிவுப்போட்டி இல. 6

புதுவருடப் பரிசு ரூபா 2000.00

1-ம் பரிசு ரூபா 1000.

2-ம் „ „ 500.

அனுதாபப் பரிசு }
25 பேருக்கு } ரூ. 125.

விசேஷபரிசு ரூபா 100.

1-ம் போன்ஸ்பரிசு ரூ. 100.

2-ம் „ „ 75.

3-ம் „ „ 50.

4-ம் „ 5 பேருக்கு 50.

முடிவு திகதி 15-4-48.

1	ஆ	ண்	ட
2	நெ		ர்
3		ங்	கு
4	பு	தி	
5		ச	ம
6	அ		சி
7	து	ந	
8	ப		வி
9		ழு	வி
10	வா		ல்

1. எதிரே வரும் சுவதாரி..... செலருக்கும் கல்வரவாகப் பிரார்த்திக்கிறோம்.
2. இந்துக்களின் புதுவருடத்தை முன்னிட்டுப் பரிசுகள் மாற்றப்பட்டுள்ளதை .....கள் கவனிப்பார்களாக.
3. புதுவருடத் தினத்தன்று இந்துக்கள் தம் இல்லங்களில் .....தல் வழக்கம்.
4. புதுவருடத் தினத்தன்று இந்துக்கள் அணியும் புடவைகள் அனேகமாக இதாக இருக்கும்.
5. ஞானிகள் இது பொய்யென்கிறார்கள்.
6. கட்டுப்பாடு நீங்கியது காரணமாய் இதன்விலை சிறிது தளர்ந்திருக்கிறது.
7. இதில் பல இனங்களுண்டு.
8. சில வீடுகளின் தாழ்வாரங்கள் இப்படி யும் இருக்கும்.
9. .....கள் இருக்கும் வீட்டில் சத்தத் திற்குக் குறைவேயில்லை.
10. ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் இது உண்டு.

விடைகள் 25-3-48ம் தேதியிலே நூற்றே எம்மால் ஏற்றுக் கோள்ளப்படும்.

விடைகளைத் தனிக்காக்கித்திலும் ஏழூதலாம். பிரவேசக்கட்ட ணம் ஒவ்வொரு கூப்பனுக்கும் சதம் 50 (அண் 8). 4 ரூபாவுக்கு 16 கூப்பங்கள் அனுப்பலாம். ஆதன்மேல் ஒவ்வொரு கூப்பனுக்

தலைவாயில்

“மாசி மாத இதழ் வெளிவந்துவிட்டதாக அறிகிறேன். எனக்கு இதுவரை அவ்விதழ் கிடைக்கவில்லை. தயவுசெய்து உடனே அனுப்பிவையுங்கள்!”—என்ற இவ்விதமான கடிதங்கள் பல, நமது சந்தாதார்களிடமிருந்து சென்றமாதம் எமக்குக் கிடைத்தன. சிலர் இதழ் கிடைக்காததைப்பற்றிக் கொஞ்சம் காரசாமாகவே எழுதி எம்மைச் சந்தோஷப்படுத்தினார்கள்! ஆமாம்; சந்தோஷந்தான். ஒரு இதழ் கிடைக்கவில்லையென்பதற் காக அவர்களுக்கு எவ்வளவு கோபம் உண்டாயிற்றோ. அவ்வளவிற்கு அந்த இதழின்மீது அபிமானம் உண்டென்பதும் தெளிவாகின்றதல்லவா? மறுமலர்ச்சிமீது வாசகர்களின் அபிமானம் வளர்ந்து வருவதைக் காண எமக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சி.

ஆனால், இப்படிப் பல அன்பர்களுக்கு இதழ்கள் தவறிப் போவதன் காரணம் நமது காரியாலயத்திலில்லை. ஒவ்வொரு இதழையும் அனுப்புமுன் கவனத்தோடு சரிபார்த்தே அனுப்புகிறோம். அப்படியிருந்தும் அவை தவறிவிடுவதற்குக் காரணம் நமது இலங்கைத் தபார்க்கூடோர்களில் வேலைசெய்யும் தபாற் காரர்களுடைய ரலிகத்தனமென்றுதான் தோன்றுகிறது! தங்கள் நாட்டிலிருந்து வெளியாகும் சிறந்த மாதப்பத்திரிகையான மறு மலர்ச்சியை வாசிப்பதில் அவர்களுக்கு அளவற்ற அபிமானம்! அவர்களுடைய அபிமானங் காட்டணமாகவே நமது சந்தாதார்கள் சிலசமயம் ஏமாற்றமடைய நேரிடுகிறது. இந்த ரலிகர்கள் பத்திரிகையைப் படித்த பிறகாவது, மறந்துவிடாமல் சேரவேண்டிய இடத்தில் அதைச் சேர்த்துவிடுவார்களானால் மிக நன்றியுள்ளவர்களாயிருப்போம்.

*

சென்ற இரு மாதங்களாக மறுமலர்ச்சிக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் நன்மதிப்பைக் கவனிக்கையில், நமக்கு அளவற்ற உற்சாகம் உண்டாகிறது. தொடர்ந்து மறுமலர்ச்சியின் ஏதிர்கால இதழ்களை வளம்படுத்துவதற்காக நாம் செய்துள்ள ஏற்பாடுகள் நிச்சயமாக நல்ல பலனையளிக்குமென்ற நம்பிக்கையேற்படுகிறது.

*

‘கவர்க்க ழூழி’ என்ற அருமையான காவியத்தை எழுதுகிற கவிஞர் யார் என்பதை அறியவேண்டுமென்ற ஆவல் பல வாசகர்களிடையே ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கவிஞரின் வேண்டுகோளை — இப்போது நமது பெயரை வெளியிட வேண்டா

மென்ற வேண்டுகோளை — நிராகரிக்க முடியாமைக்கு வருந்துகி ரேறும். காவிய முடிவில் அவர் பெயரை வாசகர்கள் நிச்சயமாய் அறியலாம். இந்த இதழில் வெளியாகியுள்ள காவியப்பகுதி ‘அழுகுக்கு அழகாய், அற்புகத்துக்கற்புதமாய்’ப் படிக்கப் படிக்க இனிக்கிறது! — படித்துப் பாருங்கள்!

அடுத்த இதழில் ‘காண்டேக’ருடைய ‘பொன் வண்டி’ ஆர்ப்பமாகப் போகிறது. அதற்குமுன், இந்த இதழிலேயே வெளியாகியிருக்கும் ஒரு சிறுகதையில் நீங்கள் காண்டேகர் நடையின் சாயலைப் பார்க்க முடியும். நமது இளம் எழுத்தாளர் ஒருவரின் வெற்றி அது!

புதிதாகத் தொடங்கிய மாணவர் பகுதியில் ஏழுதுவதற்காக மாணவர் பலர், மிகுந்த ஆர்வத்தோடு போட்டியிடுகிறார்கள். அவர்களுக்கெனக் ‘கட்டுரைப்போட்டி’ ஒன்று கூடிய விரைவில் வெளிவரும்!

‘கலைக் கடிதங்கள்’ என்ற சுவையான பகுதியையும் இந்த இதழில் காணலாம்.

‘எப்படி முடியப்போகிறதோ?’ என்று நீங்கள் ஆவலோடு எதிர்பார்த்த ‘வென்றுவிட்டாயடி சத்தினு!’ “சுபம்! சுபம்!” என்று சந்தோஷமாக முடிவுபெற்றிருக்கிறது.

இன்னும் பல எழுத்தோவியங்கள், எழுத்தாளர்களின் திறமையை எடுத்துக்காட்டிக்கொண்டு இந்த இதழை அலங்கரிக்கின்றன.

இந்த இதழின் முகப்புப்படம் மகாத்மாஜியின் அஸ்தி கலசம் அலங்கரிக்கப்பெற்று வைத்த அழகையும், கீரிமலையிலே பொங்கி நின்ற ஜனசமுத்திரத்தின் ஒரு பகுதியையும் காட்டி கிற்கிறது. இப்படத்தை மறுமன்றச்சிக்காக அன்புடன் அளித்த ‘பாரத் ஸ்ரீ யோ’ சொந்தக்காரருக்கு நமது நன்றி.

*

இனி ஒவ்வொரு இசழும் விஷயம், பொலிவு, அழுகு — ஆகியவற்றுல் உங்கள் கவனத்தைக் கவரும். ஒரு இதழ் தபாலில் தவறிவிட்டாலும் அது உங்களுக்குப் பெரிய நஷ்டமாகும். தவற விட்டால், தயவுசெய்து எமக்கு எழுதுமுன் உங்கள் தபாற்காரரிடம் ஒருமுறை விசாரியுங்கள்!

‘எதிர்காலம் நம்பிக்கையளிக்கும்’ என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தோமே,— அந்த எதிர்காலத்தின் தலைவாயிலிலே வந்துவிட்டோம் — என்பதை மகிழ்ச்சியோடு கூறி விடைபெற்றார்க்கொள்கிறோம். நமஸ்காரம்.

*

எம்முன் இருந்த தெய்வம்

இஷ்ட குலக்கடவுள் - எம்முன்
இருந்த தெய்வமோன்று - மனித
நுஷ்டத் தனத்தாலே - அதுவும்
குக்கும் ஆகிலிட,

‘எட்டு வரியெனிலும் - அதைமுன்
னிட்டுக் கவிதையொன்று
கட்டி அனுப்புகென்ற - உங்கள்
ஓகிதம் வந்ததுதான்; - ஒரு

சொட்டுக் கவிதையுமே - அன்றென்
சோக உள்தினிலே
தட்டுப் படவுமில்லை; - இதுவரை
தாபமும் ஆறவில்லை.

உள்ளங் தெளிச்ததிப்போ - கொஞ்சம்
ஒருக்கம் பிறந்ததுதான்; - ஆயின்
வெள்ளம் எனப்புராஞ்சு - கவிதை
வேகம் பிறக்கவில்லை.

“ஆரூத துக்கம் இதெம் - உள்ளம்
ஆற்றுத பேரிழவு;
மாரூத கேட்டா! - நூறு
மாமாங்கம் ஆனலும்.....”

என்று எழுங்கவியும் - ‘குண்டு
எப்படி அண்ணவினைக் [வும்
கொன்றிடும்? என்றங்னணம் - எழு
கின்றிடும்; நின்றுவிட,

“இந்திய நாட்டினுக்கு - இல்லை
இந்தல முற்றினுக்கும்
சொந்தம் தாயஞ்சூ - மனிதச்
சொத்தினை - வித்தகைனே.....”

என்று தொடங்கிடுவேன் - ஆனால்
ஏக்க அலையினிலே
ஒன்றல, ஒன்பதெனச் - சிந்தை
ஒடி மறைந்துவிடும்.

செத்தனை நேருட்டா! - காந்தி
செத்து மதிபவனே? - இல்லை;
உத்தமன் வாழுகிறோன்! - எந்தன்
உயிரும் வாழுகுதே!

நித்தியன் வாழுகிறான்; - என்றும்
நிமலன் வாழுகிறான்;
சத்தியம் வாழுகுது; - அவரிம்சைச்
சாதகன் வாழானோ?

பத்திரி காசிரியீர்! . என்ன
பாதகம் செய்துவிட்டார்!
செத்தனன் என்றேதோ . என்னைச்
செப்பிடச் சொன்னீரோ!

வையம் அழிச்திடினும் - இந்த
வாழுவ பறந்திடினும்,
ஐய! அதுகுறித்து - ஒரு
அடியும் பாடேனே!

— நாவற்குழியூர் நடராஜன்.

ମୁକପ୍ପୁପ୍ ପଟମ୍:

கீரிமலை பெற்ற பாக்கியம் !

மகாத்மாஜியின் அஸ்தியைத் தம்முடன் ஜக்கியமாக்கிக் கொண்டு பெருமிதம் அடைந்த புன்னிய தீர்த்த ஸ்தலங்களிலே கிரிமலையும் ஒன்றுக இருக்கும் பாக்கியம் பெற்றது.

ஆகா, மகாத்மா காந்தியின் பெருமையே பெருமை! அன்று கிரிமலையில் குவிந்து நின்ற பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்களையும், பெண்களையும் கண்டபோது இந்த எண்ணாந்தான் தொன்றிற்று. இவ்வளவு திரளான ஜனங்கள் காந்திக்காக வருவார்கள்; அல்லது கடவுளுக்காகமட்டும் வருவார்கள்! ‘மகாத்மாஜி தெய்வமானார்’ என்பதற்கு இதைவிட வேறு என்ன சான்று வேண்டும்?

பாரதாட்டிலிருந்து வந்து சேர்ந்த மகாத்மா ஜியின் அஸ்தியை இலங்கையிலுள்ள ஜூக்து புண்ணிய தீர்த்தங்களிலே கரைத் தார்கள். இலங்கைத் தமிழ்மக்களின் மத்தியிலே கீரிமலைக்கு அஸ்தியைத் தாங்கவிரும் பெருமை நமது மறுமலர்ச்சி ஆசூரவாளர் திரு. க. கனகரத்சினம் M. P. அவர்களுக்குக் கிடைத்தது.

கொழும்பிலிருந்து புறப்பட்ட அல்தி ஊர்வலம் வழியென்கும் - ஒவ்வொரு ஊரிலும், சிற்சில கிமிஷன்கள் தங்கிப் பொது மக்களால் கொள்ளிக்கப்பெற்று 21-2-48 மாலையில் யாழிப்பாணம் வந்து சேர்ந்தது. யாழிப்பாண நகரிலே திரு. ஜி. ஜி. பொன்னம் பலம் M. P. அவர்கள் கால்நடையாக அஸ்தியைத் தாங்கி வந்தார். அன்றிரு முழுவதும் பொதுஜனங்களின் பார்வைக்காக அல்தி நகரமண்டபத்தில் வைக்கப்பெற்றிருந்தது. 'ரகுபதி ராகவ ராஜா ராம்' — என்று பஜ்னை கீதங்கள் ஒலித்துக்கொண்டே யிருந்தன. அடுத்தநாள் அதிகாலையில் கிரிமலையை நோக்கி அல்தி ஊர்வலம் புறப்பட்டது. வழி முழுவதும் பொதுமக்கள் செய்த மரியாதை களுக்கு அளவேயில்லை. அல்தியைக் தரிசிக்க வேண்டுமென்ற ஆவலோடு - பக்தியோடு வழியெங்கும் ஜனங்கள் திறைந்திருந்தார்கள். வழியில், காங்கேசன் துறைப்பகுதி எல்லையை அடைந்ததும், அல்தி கை மாற்றிறு. திரு. S. J. V. செல்வநாயகம் M. P. அவர்கள் அஸ்தியைத் தாங்கிக் கொண்டார்.

“பாரானுமன்ற அங்கத்தவர்களான பலன் இவர்களுக்குக் கூக்குமேல் கிடைத்தது!” என்று ஜனங்கள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

உண்மைதான். மகாத்மாஜியின் அஸ்தி கலசத்தின் ஸ்பர்சம் — அது சாதாரணமாகக் கிடைக்கக்கூடிய பாக்கியமா?

அஸ்தியின் வருகையை எதிர்பார்த்து ஏற்கெனவே கிரிமலை தீர்த்தஸ்தலம் நிறைந்திருந்தது. அதோடு, ஊர்வலத்தோடுவந்த ஐனவெள்ளமும் கலந்துவிடவே —

எதிரே இருந்த சமுத்திராஜன் பொங்கி அலை ஏற்றதான், தனக்குப் பேராட்டியாக வந்த இந்தச் சனசமுத்திரத்தைக் கண்டோ! அல்லது காந்திஜியின் அஸ்தியைத் திண்டப்போகி ரேமென்ற இதய மலர்ச்சியினுலோ!

சைவ சமய முறைப்படி அஸ்தி குச் செப்பவேண்டிய கிரியைகளும் ஒழுங்காக நடைபெற்றன.

ஆண்களும், பெண்களும் தனித்தனி கூட்டம் கூட்டமாக பஜனை பாடிக்கொண்டேயிருந்தனர். பல நூற்றுக்கணக்கான உற்சாகசள் கையில் ‘கமெரா’வை வைத்துக்கொண்டு அகப்பட்ட மாதிரிகளிலெல்லாம் ‘கிளிக், கிளிக்’ என்ற போட்டோக்கள் பிடித்தார்கள். பெரிய கமெராக்களைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்த ஸ்ரூடியோக்காரர்கள் சரியான ‘போஸ்’ ஒன்றும் அகப்படாமல், கடலுக்கும் தரைக்குமாகத் திண்டாடினார்கள்! கடற்கரையிலிருந்த பூவரச மரங்களெல்லாம் அன்று ஒருவகையான அற்புதக் காய்களைக் குறுங்கக் குலுங்கக் காய்த்து நின்றன, — ஆட்; மனி தக் காய்கள்!

‘பெரிய மனிதர்கள்’ சிலர், மகாத்மாஜியிடம் பக்தி செலுத்துவதாக அபிநியம் பிடித்தார்கள்! பொலீஸ்காரர்கள் வழிக்கமான தங்கள் கெட்டிடிகளையெல்லாம், ஸ்டேஷனிலேயே மறந்துபோய் விட்டு விட்டு வந்திருந்தார்கள். ஆதாரவான வார்த்தைகளால் ஐனங்களிடையே இயன்றவரை ஒழுங்கை நிலைநிறுத்த அவர்கள் முயன்றார்கள். — முயற்சியில் தோற்றுவிட்டார்களென்றுதான் சொல்ல வேண்டும்!

சமயக் கிரியைகள் முடிந்ததும், திரு. க. கனகரத்தினம் அவர்கள் அஸ்திக் கலசத்தைத் தாங்கிக் கடலில் இறக்கினார். பொலீஸ்காரர்கள் எவ்வளவோ முயற்சித்தும் ஐநங்களின் எழுச் சியை அடக்க முடியவில்லை! அஸ்தியை நீரில் கரைத்த வைப் பத்தைச் சுற்றினின்ற சிலர் மாத்திரம் கண்டு ‘அரோகா!’ சொன்னார்கள்; ‘மகாத்மா காந்திக்கு ஜே!’, போட்டார்கள். உடனே ஐநசமுத்திரம் முழுவதும் ‘ஜே’ கோஷம் ஒலிக்க ஆய்விக்தது. சமுத்திராஜனும் ‘ஜே, ஜே’ என்று அலையெறிந்து ஆர்ப்பரித்தான்! எல்லோரும் தீர்த்தமாடிக் கரையேறினார்கள். — உதவிக்

காகச் சென்ற ஒரு பொலில் இன்ஸ்பெக்டருக்கும் — அவரது உத்தியோக உடுப்போடு எநானம் செய்து வைத்தார்கள்!

ஆயிரக்கணக்கான பொதுமக்களுக்கு அன்று மகாத்மாஜியின் பெயரால் அன்னதானமும் நடந்தது.

அடுத்தாள் —

தினசரிப் பத்திரிகைகள் அல்தி கரைத்த வைபவங்களுக்கு முக்கியத்வம் அளித்துப் பிரசரித்தன. படங்களும், செய்திகளும் வாசகர்களைக் கவர்ந்தன. சில பத்திரிகைக்காரர்கள் தங்கள் பத்திரிகைக்கு வேண்டிய செய்திகளெல்லாம் தங்களுடைய சொங்க கற்பனைசுக்தியிலிருந்தே கிடைக்கிறதென்பதை அம்பலப்படுத்திக்கொண்டார்கள். முன்னரே வெளிவந்த நிகழ்ச்சி அறிவிப்பை வைத்துக்கொண்டு கற்பனைச் சிறையும் உபயோகித்து, விழுாச் செய்தியை அலங்காரமாக எழுதிற்று ஒரு கொழும்புப் பத்திரிகை, ஆனால், நிகழ்ச்சி அறிவிப்பு எப்படி எப்படியெல்லாம் மாறிப் போகுமென்பதும் கற்பனையில் ஆடங்கக்கூடியதா?

— இவ்விதம் எல்லாம் முடிந்தன. ஆனால் பொதுஜனங்களின் மத்தியில், இவ்விழுாவைப்பற்றி ஒரு ‘அதிருப்தி’ மாத்திரம் எஞ்சி விற்கின்றது. முக்கியமாகக் கதாடையே கட்டும், காந்திய — லச்சியவாதிகள் பலின் உள்ளத்தில் ஒரு தோத அதிருப்தி தோன்றிவிட்டது. ‘யாழ்ப்பானாத்திலேயே, காந்தியின் பிரதிநிதி என்று சொல்லக்கூடிய ஒருவர் - அறிஞர், சிந்தனையாளர், லச்சியவாதி - அவர் பெயரைக்கூட இந்த விழுாவின் ஆரவாரங்களுக்கிடையே காணமுடியவில்லையே!’ என்ற நினைவும் பலர் உள்ளதற்குப் புண்ணுக்கி விட்டது.

உண்மையில் மகாத்மாஜியை நினைந்து அன்று உருகியவர் எத்தனைபேர்? அவருடைய போதனைகளுக்குச் செவி சாய்க்கவிரும்பியவர் எத்தனை பேர்? கசாப்புக் கடைக்காரன், ஜீவ ரட்சக சங்கத்துக்குத் தலைமை வகித்தது போல, பெயருக்கும் புகழுக்கும் அன்றைய விழுாவில் முக்கியத்வம் வகித்தவர் எத்தனைபேர்?

மகாத்மாஜியின் பெயரால், மகாத்மாஜிக்குத் திருப்தியளிக்கக்கூடிய எந்த விஷயத்தைச் செய்வதில் அன்றைய ‘பெரிய மனி தர்கள்’ முன்வரப் போகிறார்கள்? அவர்களுடைய கடமையெல்லாம் - சாந்திப் பித்தெல்லாம் - அன்றைய முழுக்கோடு முழுக்கிட்டனவா? அன்றி இன்னும் மீதி இருக்கிறதா?

காலம் காட்டும்!

— வரதர்.

நாவலர் வாக்கும் அடிகளார் வாழ்வும்

○ போ. சிநுஷ்ணன் ३०

துளசி தாசர் ஒரு பக்த சிரோமணி, காந்தியடிகளாருக்குப் பீரிதியானது அவரியற்றிய ஹிந்தி இராமாயணம். அந்தப் பக்தர் ஒரு ஞான வாக்கை வாய் மலர்ந்தருளினார். தாம் உலகிற் பிறந்த போது உலகத்தைப் பார்த்துத் தாம் அழுதாகவும் உலகும் தம்மைப் பார்த்துச் சிரித்ததாகவும் கூறும் இந்தக்கவி, “துளசியே! நீ இறக்கும்போது உண்ணிடம் சிரிப்புத் தவழுவும், உண்ணைப் பார்த்து உலகமே கண்ணீர் சொரியவந்தக்கதர்க் நற்செயலை இயற்றவாயாக” என்று தம்மைத் தாமே வேண்டுகிறார். இம்மகா வாக்கியத்தின் சாரத்தைத் தமது விஷயத்தில் அப்படியே உண்மையாக்கிவிட்டுச் சாந்தியோடு மறைந்தார் மகான் காந்தி.

காந்தி அடிகளார் பகற்கனவு கானும் ஒரு வெறும் லக்ஷ்மி வாதியல்லர் என்பதனை இந்த அனுக்குண்டு யுகத்திலேயே தமது ஒப்பற்ற அகிம்சை என்னும் ஆயுதத்தை ஒரு பெருங் தேச விஷயத்திலேயே பிரயோகித்து அவர் வெற்றி கண்டமை நமக்கு விளக்குகிறது. மகான் டால்ஸ்டாய் காண விழைந்த ஒன்றை இந்த இந்திய இரத்தினம் நமக்குக் காட்டிவிட்டுப் பூரணமடைந்தது. முழுந்தாளளவுகூட நீளாத குறுகிய முரட்டுத் துணியுடுத்த இம் மெல்லிய உருவும், இந்திய மக்களின் நீண்டகால வகுப்பத்தை நிறைவேற்றி நமக்குக் காட்டிவிட்டு, காட்சிக் கெட்டாப் பூரணத் திலே கனவு போலக் கலந்துவிட்டது.

அடிகளார் அரசியல் அறிஞர்; ஆக்மாரானி; அலங்கோல அரசியலிடையே ஆண்ம ஒளியைப் புகுத்திய அரும் பெருங் குரவர். வயதேறவேற அடிகளார் உடல் உரம்பெற, அறிவும் ஆற்றலால் மிகச் சிறந்து, அவர் தம் ஆத்மப் பாலிவும் உலகிடை நன்கு இலங்கிற்று. சிக்கலான துரசியற் பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் அவருடைய சீரிய மூளை தெளிவான வழி காட்டியது.

ஒப்புயர்வில்லா அன்பால் பிச்சைக்கார அடிகளார், குடிகளின் உள்ளத்தில் மன்னராய் வீற்றிருந்து தெய்வமாகவிட்டார். மனித சடலத்தோடுலாவும் கடவுள் என அடிகளாரை மக்கள் மதித்தனர். குருதேவர் கூறயதுபோல லக்ஷ்யமற்ற கோடி நூற்றுண்டுகால வாழ்வினும், பூரணத்துவம் நிறைந்த சிறி து கால வாழ்வே அமரத்துவமுடையது.

ஆண்டும் நீண்டு செல்லச் செல்ல, அடிகளார், தம்மை உலகத்தாலும் தியானத்தாலும் பூரணப் படுத்தியதோ டமையாது. மனிதருட் பல்லரை ஆத்ம நெறியில் சிறுவி தமது லக்ஷ்மியங்களைக்

கைகூட்டி வைக்கும் கர்மவீராக்கினர். சுதந்திர இந்தியாவின் பிதாவாபிருந்து அந் நாட்டுக்குரிய திட்டத்தையும் தயாரித்துக் கொடுத்த சிலமணி நேரத்துக்குள்ளேயே தாம் வந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றி மெய்ப்பொருளுடன் ஒன்றுபட்ட ஆச்சரியம் தெய்விக்குத் தன்மை வாய்ந்ததொன்றே.

தாமே செய்யாததெத்தனையும் அடிகள் உபதேசித்திலர். சொல்லும் செயலும் ஒன்றுன காரியவாதி காந்தியடிகளார். தமது உபதேசங்களுக்குத் தம்மைத் தாமே ஆளாக்கியமையே மகாண்களிடையே அவரை மாணிக்கமாக்கியது. தம்மை இறைவனிடம் முற்றுக ஒப்படைத்து உடலைத் தமக்குரிய கருவியாக்கிய அவர், தமது உடலை நீடித்துக் காக்க வெறும் பாதுகாப்புகளைக் கொண்டால்லர். முதுமையிலும் உபவாசம் இருந்து உடம்பிலைத்த கொடிய அயர்வு நிலையிலும் ‘நான் இறக்க நேரிடின் அதனைப் பொருட்படுத்தேன். இறைவன் ஆணைப்படியே யாவும் நடப்பனவாகுக!’ என்று கூறிய அவரது திட்டவெராக்கிய நிலைக்கு உவமை உலகிலில்லை. கொலைஞன் முன்னிலையிலும் நெஞ்சில் அச்சமேயின்றி அன்பேயேழு, திருக்கரங்கள் அஞ்சலி செய்ய, திருவாய்ராம நாம முச்சரித்தபடியே புன் முறுவதுடன் இலங்க இறைவன் திருவடி சேர்ந்த உத்தம ரத்தினம் உலகிற்கே ஒரு காந்தி. உலகவாழ்வை நீத்தபின்னரும் தமது உடற் சாம்பரால் புன்னிய தீர்த்தங்களைப் பன்மடங்கு புனிதமாக்கினார் நமது காந்திரிவி.

மெய்ப்பொருளையே கண்ட மெய்ப்பொருள்நாயனார் புராண சூசனத்து, நாவலர் பெருந்தகை காட்டிய உண்மையை அன்மையில் நம்மிடையே காட்டி மறைந்தார் காந்தி முனிவர். நாவலர் அமரவாக்குப் பின்வருமாறு: “கிவன் தாம் படைத்தக இச் சரீரத்தைக் காக்கும்பொழுது அழிப்பவர் ஒருவரும் இல்லை. படைத்துக்காக்கும் அவரே பின்னும் அழிக்கும்பொழுது அதனை இப் பூமியிலே வைத்துக் காப்பவர் ஒருவருமில்லை. ஆதலால், ஆன்மாக்கள் தமக்கு உறவாகிய கிவனை மறந்து..... தமது சரீரத்திலே பற்றுவைத்து, அதனைத் தாமே பாதுகாக்க வல்லாரென முயலுதல் அறியாமையேயாம். ஆதலால..... தெளிந்த மெய்யுணர்வுடையோர் இச் சரீரத்திலே கிறிதும் பற்றின்றி..... இச் சரீரத்தை அச் சிவன் வசமாக ஒப்பித்து அவரையே பற்றி நிற்பர்.....”

“வேண்டி நீயா தருள் செய் தாயானு மதுவே வேண்டி னல்லால் வேண்டும் பரிசொன்றுண் டென்னிலதுவ முன்றன் விருப்பன்றே”
“மன்மேல் யாக்கை விடுமாறும் வந்துன் கழுத்தே புகுமாறும் அன்னு என்னக் கடவேனே அடிமைசால அழுகடைத்தே”

இத்தகைய மகாவாக்கியங்களுக்கு எம்முன் இலக்கியமாப்பிளங்கி அவற்றின் பொருளையும் எம்மைச் சிந்திக்குமாறு செய்த அடிகளார் சுதந்திர இந்தியாவிற்குத் தோன்றுத் துணையாய் இலங்குகி!

வேல்க காந்தி நாமமே!

‘அவன்’

இராஜ்நாயகன்

அவன் பெயர் —

என்னவோ! பெயரிலே என்ன இருக்கிறது? எத்தனையோ அழகான பெயர்கள் காற்றிலே மிதக்கின்றன.

அவன் உருவம் மறக்க முடியாதது. அத்தனை ‘அழகு’ என்று நான் சொல்லவில்லை; இள மை யிலே பழகிய தோசம் அவ்வளவு தூரம் அவன் து உருவத்தை மனத்திலே நிலைக்கச் செய்து விட்டது. அந்தக் குற்றம் —

நிச்சயமாக என்னுடையதல்ல.

நான் ஒருபொழுதுமே அவனைப் பெயர் சொல்லி அழைத்த தில்லை, அவன்தான் மெதுவாக — இனிமையாக என்னைப் பெயர் சொல்லி அழைப்பான். அவன் அப்படி அழைக்கிற ஒரையைக் கேட்கிறதற்காக, நான் வேண்டுமென்றே பல சந்தர்ப்பங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறேன். அப்படி நான் செய்ததுகூட, என்னுடைய குற்றமல்ல.

சி உண்மையைச் சொல்வதிலே என்ன வெட்கமிருக்கிறது? உண்மையை அப்படியே கொட்டி விடுகிறேன்.

இரண்டுபேரும் ஒன்றுக்கத்தான் படித்தோம். அந்தத் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடத்திலே, குழந்தைப் பருவத்துக் கனவுகள் முனைகொள்ளு

கிற காலமாகிய அந்தச் சில வருஷங்கள் —

சரியாக எட்டு!

அரிச்சவடி தொடுக்கித் தமிழ் எட்டு வரை ஒன்றுக்கத்தான் படித் தோம்: ஒரு வகுப்பிலாவது அவன் தனது முதல் ஸ்தானத் தைக் கைவிட்டானா? சில சமயங்களில் எனக்கே அவன் மேல் பொருமை ஏற்பட்டதுண்டு. ‘ஒருதடவையாவது அவனை முந்தி விட்டேன் என்றால்’ என்று பலதடவைகளில் எண்ணியிருக்கிறேன்.

அது எண்ணக்கூடிய ஒரு விஷயமாக இருந்ததே தவிர, செய்யக்கூடிய ஒரு விஷயமாகக் காணப்படவில்லை.

ஒருநாள் —

நான் அழுதவிட்டேன்.

“எப்பொழுதாவது என்னை முந்தியிருக்கிறுயா? பாவம்; உன்னுடைய மூளையும், திறமையும் அடுப்பு எரிக்கத்தான் உதவும்”

இப்படி அவன் மூளையாட்டாகச் சொன்ன துமே எனக்கு ஆக்கிரம் பற்றி எரிந்தது: என்னால் பதில் கூறமுடியவில்லை; தொண்டை அடைத்துக் கொண்டது. முன்னால்நின்ற அவனது உருவம் மறைந்துவிட்டது; கண்களை நீர்ப்படலம் ஒன்று முடித் திரையிட்டிருந்தது.

அவன்து பேச்சு மறுபடியும் கேட்டது. ‘ஐயோ, அழுகிறோ?’ பக்கத்திலே ஒருவருமே இல்லை.

‘அதை நீ பார்க்க வேண்டாம்’ என்ற வார்த்தைகள் உடைந்து, சிறைந்துபோய் என் வாயிலிருந்து ஆத்திரத்தோடு வெளிவந்தன.

அவனுக்கு முகத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருக்க விரும்பாமல் மேசையின்மேல், கைகளினிடையே முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டேன். நன்றாக அழுவேண் முப்போல் இருந்தது. ஆத்திரம் தீர அழுதேன்.

நீண்டநேர மௌனத்துக்குப் பிறகு —

“விஜயா!” என்றுன் அவன்.

நான் ஒன்றும் பேசவில்லை.

கொஞ்சம் செல்ல, பயத்தினால் நடுங்கும் கைகளால் எனது தலையைத் தொட்டு நிமிர்த்தினான்.

கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு நிமிர்த்தேன், காளி போல. “போடா!” என்று எனது வாயிலிருந்து பிரங்கி ஒன்று வெடித்தது!

வெற்றி கொண்ட வெறியோடு அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அவன்து கண்களிலிருந்து நீர் ஓடிக்கொண்டிருந்தது!

என் மனது ‘பார்’ என்று வெடித்தது. அவன்து மனதும் வெடித்துத்தான் இருக்க வேண்டும்.

இருவருக்கும் மத்தியில் நிலவிய மௌனத்தைக் கொரவிக்கிற மாதிரியில் அவன் அடிமேல் அடிவைத்து, நகர்ந்து சென்றுன், மௌனத்தின் கூரியமுளை எனது இருதயத்திலே குத்திற்ற, இரக்க

மின்றி. அதிலும் துளிகூட இரக்கமில்லாமல் அவன் போய்க்கொண்டிருந்தான். “அவனைக் கூப்பிட்டுச் சமாதானம் பண்ணு, ஒடு!” என்று எங்கிருந்தே தாகேட்ட தொனி, என் உடலையே நடுங்கச் செய்தது.

நான் அவனைக் கூப்பிடவில்லை; சமாதானம் பண்ணவில்லை. நான் தான் அவனைப் பெயர் சொல்லி அழைப்பதில்லையே!

மறுநாள் —

நான் மயக்கமடைந்து விழுந்து விட்டேன்.

வகுப்பிலே, ஆசிரியர் எதோ கேட்டார். நான் எழுந்து நின்று பதில் சொன்னேன்; பதில் பிழையாகப் போய்விட்டது. மற்றவர் களையும் கேட்டார். எல்லாருமே பிழையாகத்தான் சொன்னார்கள். அவன் பிழையாகச் சொல்லவில்லை; சரியாகச் சொல்லிவிட்டான்.

ஆசிரியர் அவனை மட்டும் உட்காரும்படி சொன்னார். மற்றவர்கள் எல்லாம் கால்வலிக்க நின்றேரும். எனக்கு உடலும் வலித்தது; தலை - மூளைகூட வலித்தன; உணர்ச்சிகளும் வலித்தன. மயங்கி விழுந்து விட்டேன்.

நான் விழித்துப் பார்த்தபோது ஆசிரியர் ஒரு புத்தகத்தால் விசிறிக்கொண்டு நின்றார். வாங்கின் மேலே நான் படுத்திருந்தேன். யாரோ ஒருவரின் மதியின்மேல் எனது தலை கிடந்தது. மெதுவாகத் தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தேன்.

— பார்த்தேன். அவன்!

“நீயா?” என்று பாவனையால் கேட்டுக்கொண்டேன். அவன்

மெதுவாக என் தலையைத் தடவி அவன் சிமிர்ந்து பார்த்தான். னன்!

மறுபடியும் மயக்கமாக இருந்தது; கண்களை மூடிக்கொண்டேன். அவனுடைய மதியிலே தலை வைத்துப் படுத்திருக்கலாமல்லவா?

*

அந்த ஞாபக மாலையிலே, இவைகள் ஒன்றிரண்டு மணிகள். அவன்தான் அந்த மாலையைக் கோக்க ஆரம்பித்தான்; நானும் கோத்தேன். மாலை பூரணமாவதன் முன்னமே, இருவரும் பிரிந்துவிட்டோம்.

உருக்குலையாத அந்த ஞாபக மாலைக்கு, இன்னும் ஒரு மணி!

சென்றமாதம்; மாட்டுவண்டியிலே, கலாசாலையிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்துகொண்டிருந்தேன். தெருவோடு, ஒழுங்கை ஒன்று வந்து சந்திக்கிற சந்திப்பிலே தான் அவளைக் கண்டேன். கையிலே ஒரு புத்தகம், அதைப் படித்துக்கொண்டு, தெருவோரமாக வண்டிக்குப் பின்னால் வந்துகொண்டிருந்தான்.

வண்டி ஓர் ஏற்றுத்திலே ஏற்கென்றிருந்தது. அதனால் அதன் வேகம் படிப்படியாகக் குறைந்து கொண்டே வந்தது. அவன் வண்டியை நெருங்கிக்கொண்டே வந்தான். அவன் கையிலே இருந்துபுத்தகத்தைப் பார்த்தேன் - காண்டேகரின் 'இருதுருவங்கள்!'

இரண்டு தூருவங்களும் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தன. வண்டிக்காரன் உச்ச ஸ்தாயியிலே மாட்டை உரப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் சிமிர்ந்து பார்த்தான்.

இரண்டு தூருவங்களும் ஒன்றையொன்று கவர்ந்தன. இரண்டுக்குமிடையே தீவிரம் கூடிய காந்தப்புலம் ஒன்று —

என் உடம்பு விறுவிறுத்து. வைரமணி ஒன்று தெறித்து உருண்டு ஒடிற்று.

நான் அதை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்தேன். அவனே அந்த ஞாபக மாலையை மறுபடியும் கோக்க ஆரம்பிக்கட்டுமே!

ஒரு மாதப் பத்திரிகையின் ஜூன்டுப் பேரிதழ். அதிலே என் பெயரும் விலாசமும் எழுதியிருந்தேன். அதற்குப் பக்கத்திலே - பெண்சிலால் - 'கடிதம் எழுதுகி றீர்களா?' என்று எழுதினேன் கை நடுங்க, உயிர் துடிக்க. அந்த இதழை அவன் பக்கமாக எறிந்தேன்.

அட பாவி! பத்திரிகை இதழ் ஒன்று தனக்கு முன்னால் விழுந்ததை அவன் நன்றாக்கண்டான்; அதைக் குனிந்து எடுக்க அவனுக்குக் கர்வம் விடவில்லை.

அப்படித்தான் எண்ணவேண் டியிருந்தது.

என் உடம்பு பயத்தால் நடுங்கிற்று. அந்த இதழ் வேறு மனிதரது கையிலே அகப்பட்டுவிட்டால் —

எனது பெயர் அம்பலத்திலே அடிபடும். பார்த்தேன்; வேறு எவருமே கிட்ட இல்லை. அவளை நோக்கிக் கையை வீசினேன். அவன் பார்த்தான். பத்திரிகை இதழைச் சுட்டிக் காட்டினேன்.

நல்லவேளை! அவன் திரும்பிப் போய் அதை எடுத்துக் கொண்டான். எடுத்ததும் நிமிர்ந்து பார்த்தான்; நானும் பார்த்தேன். எதிரே ஒரு மோட்டார் - பின்னால் இரண்டு சைக்கிள் வந்துகொண்டிருந்தன. வண்டியும் திரும்பிற்றுவீடு போகிற திருப்பத்திலே. அவன் நின்று பார்த்தான். வண்டி பிறகும் திரும்பிற்று ஒரு மூலையிலே. அவன் என் பார்வையிலிருந்து மறைந்து போனான்.

'நெடுக நின்று பார்த்திருப்பான்' என்று எனது கர்வம் சொல்லிற்று.

*

மறுபடியும் ஒரு மணி,

அவன் அதை அனுப்பி இருந்தான். அதை நான்தான் கோக்க வேண்டும்.

அந்த மணி —

"விஜயா!" என்று ஆரம்பித்தது.

"என்ன?" என்று வஜ்ஜையுடன், ஆவலாகப் பார்த்தேன்.

-- "கடிதமா வேண்டும்? என்னால் எழுதவே முடியாது. வேண்டும் என்றால் என் இருதய ஏட்டினைத் திறந்து பார், உண்ணீப்பற்றி என்ன எழுதியிருக்கிறது என்று.

"கடிதம் எழுத என்று பல முறை ஆரம்பித்தேன். ஆனால் அது முடிகிறதா? பேனாவைத் திறந்து எழுத ஆரம்பித்ததும், உனது மாயம் விறைந்த, மனித உணர்ச்சிகளைப் பிய்த்து விடுகிற முகம் கடதாசியின் மேல் தோன்றிப் புன்னாக பூக்கிறது. கண்கள் நடனமாடுகிற வேகத்திலே எனது சக்திகள் எல்லாம் சிதறுண்டு போகின்றன. ஒருவிதமா

கச் சக்திகளைச் சேர்த்து, எழுத என்று ஆரம்பித்து விட்டாலும் கூட —

"பேனாவின் கூரிய முளையின் கீழே மோகனப் புன்னாக யோடு உனது உருவம் நர்த்தனமாடுகின்றது. உனது உருவத்தின் மேலே பேனாவின் கூரிய முளையினால் கிற என்னால் எப்படி முடியும்?

"என் உயிரே போய்விடும். வேண்டாம்; எழுத முடியாது. வேண்டுமானால், இதோ — உன்னால் முடியும். என் இருதய ஏட்டினைத் திறந்து பார். இயற்கையின் பாறையிலே, பக்கம் பக்கமாக எழுதப் பட்டிருப்பதைப் படித்துப் பார். உன்னால் படிக்க முடியும். உன்னால்தான் முடியும். வேறொராலுமே முடியாது.

"விஜயா - இனியும் உன் முகத் தில் பேனாவால் கிற முடியாது.

"பதில் எழுதுகிறுயா?" —

இவ்வளவோடு அவன் கையெழுத்துப் போட்டிருந்தான். அவன் பெயர் —

தெரியும்; சொல்லமாட்டேன்.

*

புதிதாக அந்த மாலைக்கு இரண்டு மணிகள்.

ஒன்று என்னுடையது; மற்றது அவருடையது.

இனி —? நான்தானே ஒரு மணி கொடுக்க வேண்டும்? கொடுத்தாலும் பதிலுக்கு அவர் ஒரு மணி தர எத்தனையேர நாட்கள் செல்லும்.

அத்தனை நாட்களும் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது.

ஆனால் —

ஒரு ரகஸ்யம்,

மறுமலர்ச்சி

தமிழ் உலகிற் புதிய எழில்

● வத்துவான் வேந்தனூர் ●

இந்த நூற்றுண்டு:-

இந்த நூற்றுண்டு உரிமை வெறிபிடித்த நூற்றுண்டு. ஒவ்வொரு மக்கட் கூட்டத்தினரும் தங்கள் மொழி, - நாகரிகம் - அரசியல் பொருளா தாரம் - வழி பாட்டு முறைகள் என்பவற்றை யெல்லாம் கலைப் பண்புடன் கலந்து ஆராய்கின்ற நூற்றுண்டு. தமிழ் மொழியைப் பேசிய மக்களின் நாகரிகம் - பண்பாடு, - கலைத்தேட்டம் - வழி பாட்டு முறைகள் என்பவற்றை மேலை நாட்டுப் புலவர்கள் சிறந்தமுறை வில் ஆராய்க்கு வருகின்றார்கள். தமிழின் நாகரிகம் மிக மிகப் பழமையானது என உலகமே ஒப்புக்கொள்கின்றது. இன்றைய உரிமை ஆட்சி நிலையில் தமிழர்கள் விழித்துக்கொண்டார்கள். தாய்மொழியின் மாண்பை விலை நிறுத்த முனைந்து நிற்கின்றார்கள். 'தமிழர்களே ஒன்று சேருங்கள், தமிழ் ஆக்கப்பணி புரிய ஆர்வத்துடன் வாருங்கள்' என அழைக்க அழைக்கின்றனர்.

(முன் பக்கத் தொடர்ச்சி)

அவரும் நானும், நக்கித்திரங்களைப் போல, என்னிக்கையற்ற எத்தனையோ மனிகளை உடனுக்குடன் பரிமாறிக்கொள்ளுகின்றாம். பிறகு மாலை பூர்த்தியாகிவிடும். அதை அணிவதற்கு —

தமிழர்கள் எல்லோரும் அன்னைக்கு வேண்டிய ஆக்கப் பணி களை ஆற்ற முற்படவேண்டும். எங்கள் பிறப்பு ரிமையா ன தமிழை—எங்கள் குருதி யிற் கலந்தோடும் கலைத் தமிழை— நாங்கள் ஆக்கவேண்டும்.

தமிழ், கலையூற்றம் உடையது. தன்னைக் கற்பவர் உள்ளத்தைக் கவரும் ஆற்றல் உடையது. வீரமாழுவிர் — போப் முதலீய மேலைநாட்டுப் புலவர்கள், தமிழ்த் தொண்டு செய்துள்ளார்கள். தமிழ்ப் பெருங் காப்பியங்களும் இயற்றி உள்ளார்கள். தமிழ் மொழி ஆராய்ச்சி நூல்களும் பல ஆக்கியுள்ளார்கள். இவர்களை எல்லாம் தமிழ்மொழி ஆட்கொண்டு விட்டது. தமிழ் வாழ்வு பெற்ற நாங்கள், என் தமிழ்ப்பணி ஆற்றக்கூடாது? தமிழாராய்ச்சி நூல்கள் எழுதக்கூடாது? பொழுது ஆக்கமின்றி ஓர் நாடு உள்ளை வாழ்வு பெற முடியாது. கலைத் தேட்டங்காண முடியாது. நாங்கள் மொழியாக்கத் தொண்டை.

அவரைவிட்டு நான் மட்டும் அணியிக்கூடாது. என்னைவிட்டு அவரும் அணியிக்கூடாது.

“பொறுத்துப் பார்க்கி ற தொனே!” என்று ஒருக்கால் கேட்கிறது.

மிக ஆர்வத்துடன் ஆற்றுவோம். எங்கள் தமிழ் அன்புக் குரலைக் கடல் கடக்கு ஒவிக்கச் செய் வோம்.

தேய்வக் கலைச் செல்வம்:

நாங்கள் தெய்வக்கலைச் செல்வம் நிரம்பியவர்கள். இறைவன் அருளில் உயிர்த் தோய்வுபெற்ற அன்பர்கள் — தொண்டர்கள் — வீரர்கள். தேடித் தொகுத் து வைத்த கலையில் இன் றும் எமக்குப் பெருமை அளிக்கின்றது. மெப்கண்டார் அருளிய சிவஞானபோதம், கண்ணன் அருளிய கீதை, நால்வரின் அன்பு மொழிகள்; ஆள்வார்களின் திருவாய் மொழிகள், புத்தரின் அன்பு முழக்கம், கிறீஸ்துவின் மலைப் பொழிவு, முகம்மது கபீயின் வீரவாழ்வு முதலிய பல உண்மைக் கலை உணர்வுகள், ஆசியாக்கண்டத்தின் தெப்வ உணர்ச்சியை அரண் செய்கின்றன. இந்த உயிர்க்கலை வெறியை அணுக்குண்டாலும் அழிக்க முடியாது. எங்கள் பிறப்புரிமையான தெய்வப் பணியை — உயிர்க்கருவில் ஊறித் தோன்றிய அறிவொளி யை, எவராலும் பறித்தெடுக்க முடியாது. கவி தாகூரின் கீதாஞ்சலியும், வீரவிவேகானந்தரின் வேதாந்த முழக்கமும், மணிவாசகரின் அன்புப் பொழிவும், வள்ளுவரின் அறிவுக் கதிரும், உலகமக்களின் முன் தலைநிமிர்க்கு நிற்கும் இறுமாப்பை, - உயிர் உணர்ச்சி வெற்றியை, அளித்துவிட்டன. எங்கள் நாடு மெய்யறிவுச் சுரபி.

அன்பின் அமிழ்தத் துளி கள் கிஂதுகின்ற கற்பக நாடு. நாங்கள் அமர்கள். அறிவின் நிழல் வீசுகின்ற அன்புக் கதிர்கள். வாழ்க, எங்கள் மெய்யறிவுச் செல்வம்.

இன்று நாங்கள்.

இன்று நாங்கள் அடிமைகள். ஏன்? எம்மிடம் அன்புண்டு, ஆண்மையில்லை; அகம் உண்டு, புறம் இல்லை; அறம் உண்டு, பொருளில்லை. ஈந்த கையை விரித்து இரக்கின்றோம். வாள் பிடித்த கையைக் கூப்பி வணங்குகின்றோம். பொருளும் போர்க்கலையும் இன்றி, அருளும் அன்பும் தனிநின்று இன்றைய ஆட்சி வெறி பிடித்த உலகை ஆளமாட்டா. தருமனின் தனி அறம், தூரி யோதனனின் ஆட்சி வெறியை அடக்கவில்லை. அதற்கே தொடு கலந்த ஆண்மைப் போர்க்கலையே துரியோதனை அழித்தது. நாங்கள் மேலைநாட்டாரின் புதுக்கலை களை யெல்லாங் கற்கவேண்டும். பொருளாதாரக் கலைவீரர் பலர் எங்கள் நாட்டில் தோன்றவேண்டும். பட்டத்திற்கும் பதவிக்குமாக ஆங்கிலத்தைக் கற்கும் நம் மவர்களே அடிமையின் ஆணி வேர்கள். ஆங்கிலப் பட்டங்களைத் தமது வயிற்றுப் பிழைப்புக்காச வே பயன்படுத்துகின்றவர்களின் கூட்டம் ஒழியவேண்டும். இவர்களால் தமிழுக்கு ஆக்கப்பணி புரிய முடியுமா? அமெரிக்கா முதலிய தன்னுட்சி நாடுகளில் ஆங்கிலத்தைக் கலைபார்வத்துடன் கற்கின்றனர். உக்கப் பொது மொழியாகிய ஆங்கிலத்தில் நிரம்

பிக் கிடக்குங் கலைச் செல்வத் தொத்த தாய்மொழியிற் பெயர்க் கின்றனர். தாய்மொழியில்லான சிறந்த நூல்களை ஆங்கிலத்தில் பெயர்க்கின்றனர். இதனால் தாய் மொழியை ஒம்புகின்றனர்.— புதுக்குகின்றனர். உரிமை ஆட்சி பெற்ற நாங்கள் இனித் தாய் மொழி வாயிலாகவே கலைகளைக் கறக் வேண்டும். ஒருவர் பெற்ற ஆங்கிலப் பட்டத்திற்கும் அவர் பெறவிருக்குஞ் சம்பளத் திட்டத் திற்கும் மதிப்புக் கிடையாது. அவர் ஆற்றுகின்ற கலையாக்கத் தொண்டிற்கே மதிப்புண்டு. படிப்பும் பட்டமும் பதவியும், குடிக்கும் கஞ்சிக்கே உரியன என நாம் என்னுமளவும் அடிமைகளோ. இந்த நூற்றுண்டு, செயல் வீரர்களின் நூற்றுண்டு. தாய்நாட்டிற்கு விடுதலை என்றால் தாய்மொழிக்கும் விடுதலை கொடுக்கவேண்டும். தாய்மொழிப் புலவர்களை மதிக்கவேண்டும். தாய்மொழியினும் ஆங்கிலத்தி தினும் பெரும் புலமையாளராக வீற்றிருக்கும் தமிழ் மக்களே இனி வரும் புதிய தமிழ் நாட்டின் ஆக்கத் தொண்டர்கள். இவர்களே தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு, மேல்நாட்டின் புதுக்கலை யொளியைத் தமிழ்ப் பண்புடன் கலங்தளிக்கின்ற அறிவுக் கதிர்கள். இவர்கள் அளிக்கின்ற கலை எழிலே எம் தமிழ் அண்ணேயின் உரிமை நலத்தில் ஊறும் புதிய உயிர்க் கருவாகும். வாழ்க தமிழ் அரசு.

வழிபாடு.

மக்களின் உயர்ந்த எண்ணங்களின் தோற்றமே வழிபாடாக உருத்தாங்கியது. உயர்ந்த எண்ணங்கள் ஆராய்வொடு கலந்த அறிவில் நினரு தோன்றுகின்றன. பிறர் கட்டாயப்படுத்தியோ, அல்லது தன்னாற்றமில்லாத வெற்றிரவாரத்தினாலோ உயர்வான புதுப் புனைவுகள் தோன்ற மாட்டா. உள்ளத்தில் ஊடுருவிப் பரய்கின்ற உணர்வுப் பிழம்பு ஈர கெஞ்சிற் கலக்கவேண்டும். ஆராய்வின் பெறுபேற்றை அழிவுக்குப் பயன்படுத்துதல் மக்கட் பண்பாகாது. தமது வாழ்க்கையைப் பலியிட்டு, உலக மக்களின் ஈலத்திற்காகக் கலைப் பண்புகளை — புதுப் பொறிகளை - அன்பு நெறியை - அறிவுக் களஞ்சியத்தைத் தேடித் தொகுத்துவைத்த பெரியார்களோ ஈர கெஞ்சினர். உண்மைத் துறவிகள். துறவு என்பது பெண்ணை வெறுத்தலன்று. உலகம் பொய்; மாயை வாழ்க்கை என்று, மக்களை வெருட்டுத் தலன்று. இயற்கையை வெறுக்கும் வறட்டு வேதாந்தமும், உலகை அழிக்கும் முரட்டு வீரமும் எதற்கும் அஞ்சி ஒடுங்கும் அறியாமையும், மக்களினத்தை மறைக்கும் புலைப் புண்களாகும். தமது வாழ்க்கை ஈலத்தினைப் பொருட்படுத்தாது, மற்றைய மக்களையும் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற பேரன்பு படைத்தவர்களே துறவிகள். இன்றைய பாரத நாட்டின் வீரத் தலைவன் நேருவின் வாழ்வை அறிந்த எவரும் இதனை ஏற்றுக்கொள்வார்கள். ஜாந்தடுக்கு

மாடங்களில் வீற்றிருந்து இந்தி
ரச் செல்வக் துய்க்கும் வாழ்
வைத் துறந்தும், தமது ஆருயிர்த்
தேவி கமலா நேருவைச் சிறை
வாழ்க்கையால் பலி கொடுத்தும்
அரும்பெறன் மகள் இந்திரா
நேருவைக்கூடப் பல முறை
சிறைபுக விடுத்தும், தாழும் பல
முறை சிறை புகுந்தும், பாரத
நாட்டின் விடுதலைக்காகச் செயற்
கருந் தொண்டுகள் ஆற்றினார்
கள். நேருவைப் போன்ற வீரத்
துறவி—கந்தை சுற்றவும் வழி
யின்றிக் கஞ்சிக்கலையும் மக்களோக் காப்பாற்ற வந்த உண்மைத்
தொண்டன்—இன்றைய உலகில்
இருவரும் இலர். இனிவரும் உலகிற் பலர் தோன்றவேண்டும்.
தோற்றுவார்கள் என்றே அறிவுடை உலகம் எதிர்பார்க்கின்றது.

கலைத் துறவிகள்.

அஞ்சாமை தவழும், வீரநெஞ்சில் நின்றே இத்தகைய உயர்ந்த பிற்கலப் பண்பு பொங்கி வழி கிணறது. தன்கலத்தை ஒஹுத்தலே பெருந் துறவு. முன் எல்லாம் எங்கள் நாட்டில் தோன்றிச் சிறந்த அறிவு நூல்களையும் கலைகளையும் ஆக்கிப் பாதுகாத்து வைத்த முனிவர்கள், தொண்டர்கள் யாவரும் தமங்கலத்தைப் பலி யிட்டு உலகின் ஆக்கத்திற்காக உழைத்த வீரர்களாவர். தவமென்பது முயற்சி. ஏத்தகைய துன் பங்கள் வந்தாலும் அவற்றை

யெல்லாம் பொறுத்துத் தாம் எடுத்துக்கொண்ட புதுப் புனைவுகளை உலகில் நிறுத்தும் வல்ல மைப் பாடே தவம். இவ்வாறன் றித் தமது உடம்பு ஒன்றினையே ஒம்புகல் மேற்கொண்டு முயற்சி யின்றிப் போலிவேடம் புனைந்து, மற்றைய மக்களை ஏமாற்றி அவர்கள் செல்வத்தை உறிஞ்சி வாழுகின்ற போலித் துறவிக்கேள நாட்டை அழிக்குங் கொடியோராவர். புல்லுருவி, மரத்தின்மேல் இருந்து அம்மரத்தின் ஆற்றலைக்குடித்து, பின் அந்த மரத்தினையும் அழித்துத் தானும் ஒழிதல்போலப் போலித் துறவிகளும் தம்மை ஆதிரித் தகட்டுத் தினரின் செல்வத்தையும் அழித்துத் தாழும் கெட்டு நாட்டின் நலத்தினையும் செடுத்தொழிவர். இவர்களின் கூட்டம் எங்காட்டில் மிக்கிருக்கின்றதோ அங்காடு எங்காளி னும் மேம்பாட்டையாதென்பது தன்னம். தெய்வ வழிபாட்டை. யுங்கூடமக்களை வஞ்சித்துத் தம் நலம் போற்றும் அறிவிலிகளின் போலித் தொண்டர்களின் உரிமைப் பொருளாக மாற்றிவிட்டார்கள். இதனால் தெய்வ வழிபாட்டின் உண்மைப் பண்பு மறைந்து விட்டது. தெய்வம் ஒரு சிலரின் உரிமைப் பொருள்ள வெறுங்கட்டுப்பாடுகளுள் அடங்கிக்கிடக்கும் போலிப் பொருள்ளல்ல. அதனாற்றல் மிகப் பெரிது.

(அடுத்த இதழில் முடியும்)

≡ அன்பின் திறன் ≡

*

வளைந்துதான் வீழுமோரு படுகோம் போன்றை
 வஞ்சிந் வையத்தி வழுதி யென்றே
 இளங்தளிர்கள் பலவெறிந்து சுற்றிக் கொண்டாய்
 இன்பமென அதிர்ப்படர்ந்து பூத்து நின்றூய்
 விழுந்தழியும் படுகோம்பும் மீட்சி பேற்ற
 மேதினியில் தளிர்விடுதேல் விந்தை யன்றே
 உளங்தனில்நின் றாறுமோ ரூயர்பே ரன்பின்
 உறுதியுனை யின்றலக மறியச் செப்பும்.

*

அன்பினிலே கவிதையேழும் அகந்தை மாயும்
 அடுத்தவருந் துன்பமேலா மஞ்சி யோடும்
 மன்பதைக ஞாய்வுகோரும் மகிழ்வு தேரும்
 மகிதலத்தி வன்பினுக்கோர் விலையு மில்லை
 இன்பமென விண்ணவர்கள் துய்த்து வாழும்
 இன்னமுதும் அன்பினுக்கே ஈடு மில்லை
 அன்புள்ள முருகுங்கால் ஆங்குத் தோற்றும்
 அருட்சக்தி வடிவமேலா மவனி யோர்க்கே.

*

இத்தகைய அன்புந் என்னிற் காட்டி
 இருளான என் அகத்தின் அகந்தை யோட்டி
 புத்தணர்வு தருமுந்தன் காத லாலே
 போற்பாக என்னிதய வீணை மீட்டி
 இத்தரையில் சுவர்க்கத்தை எளிதிற் காட்டி
 இன்ப அருட் கடவினிலே ஆழ்த்தி வைத்தாய்
 கித்தியமாய் நின் அன்பே விளக்கமாக
 நின் நினைவே உயிராக வாழுகின்றேன்!

— யாழ்ப்பாணன்.

கலை கடிதங்கள்

[இப்பகுதி சம்பந்தமான குறிப்பை 44-ம் பக்கத்தில் பாருங்கள்]

வாதமுறை

..... இன்று தமிழுலகில் வாதங்கள், சரியான முறையில் நடைபெறவில்லை. வாதஞ் செய்வோர் “வெற்றி யாருக்கு?” என்ற தோரணையில் செல்கிறார்களேயொழிப், வாதத்தின் பயனுட்ச் சரியான முடிவுக்கு வருவோம் என்று சிந்திப்பதாய்த் தெரியவில்லை. இவ்வித நோக்கோடு செய்யப்படும் வாதம், நிஷ்டிரயோசனமான விதண்டாவாதம் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. பரஸ்பரம் பிழைகளை அனுமதித்து, உண்மைகளை ஏற்றுச் செய்யப்படும் வாதமே, மிகுந்த பலன்ஸிக்கக்கூடிய, மனித வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத தனமைகொண்ட, அறிவுப் புடிமிடப்படும் உலைக்களமாகும் என்பது என் கருத்து. நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?... - அ.ந.க.

காதல் வாழ்வு

... காதல் செய்யவேண்டியது மனிதனது கடமை. அதிலே அவன் படுதோல்வி அடைந்தாலுஞ் சரி, பிரதிகூலம் ஏற்பட்டத அஞ்ச சரி -- அது, அவன் வாழ்வைப் புனிதமாக்குகிறது.

“காதலினால் மானுடர்க்குக் கலவியுண்டாம். கலவியிலே மானுடர்க்குக் கவலை தீரும்; காதலினால் மானுடர்க்குக் கவிதை யுண்டாம்; கானமுண்டாம்; சிற்பமுதற் கலைகளுண்டாம்; ஆதலி ஒற் காதல் செய்வீர் உலகத்தீரே!...” என்று பாரதி தெரியாமலா பாடி வைத்தான்? “ஓத்த நலன், ஓத்த குணன், ஓத்த கல்வி” — ஆம். கவியானாம் என்றால், இல்லாழ்வு என்றால், இல்லறமென்றால் வேறு என்ன? வாழ்க்கைத்துணையென்றால் வேறு யார்? உறவுக் காகச் சுற்றுத்துக்காகவா கவியானாம்? ஓத்து நடக்காத சண்டி மாடுகளை, பேய்களைக் கட்டிக்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துவதா? அதுவும் ஒரு வாழ்வா? நரக வாழ்வன்றே அது!... - அ. சே. மு.

தனிமை

..... தனித்திருப்பது கஷ்டமென்பதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால், அத்தனிமையால்தான் உலகின முன்னேற்றம் பிறக்கு வளர்ந்து வருகிறது. விஞ்ஞானிகளான்ன, தத்துவ ஆசிரியர்களான்ன, புலவர்களான்ன, ஒவியர்களான்ன — யாவரும் தனிமையே விரும்புவார்கள்! ஆதலின், தனிமையைப் பற்றிக் கவலைகொள்வதை விட்டு அதைச் சமாளிக்கப் பழகவேண்டும்....

— வ. கு.

குவர்க்கடுமி

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

இத்தனை இயற்கை யின்பம் இயைந்திடு மந்த நாட்டில்
உற்பவித் திருந்தா ரென்று உரைத்தவம் மூன்று பேரும்
சற்றிய மலைநா டெங்கும் சரங்துபாய் ஆறு போலப்
பற்றுடன் கலந்து தங்கள் பசுநிறை மேய்க்க ஹற்றூர்.

17.

ஒடுவர் ஆடிப் பாடி உலாவுவர்; கோகு லத்தில்

ஆடிய கண்ணன் வீலீ அனைத்தையுங் காட்ட வந்து
கூடிய நடிகர் போலக் குதூகலித் திருந்தார்; யார்க்கும்

கேடுகள் எண்ணூர்; கேண்மை கெட்டியாய்க் கிளைத் தாலே!

18.

குமந்தைகள் மனத்தில் இன்னும் குடிகொள வில்லை, இன்று
வளர்ந்தவர்க் குள்ள கோபம் வஞ்சலை பொருமை லோபம்

கிளர்ந்தெழும் பகைமை யாதி கீழ்க்குணம்; ஆத லாலே

19.

தெளிந்தார் ஒடை போலத் திசும்ந்தது கிறுவர் உள்ளம்!

காலையில் வேதம் ஓதிக் கடவுளைத் தொழுது, சோறு

பால்தயிர் முதலா யுள்ள பற்பல உணவு முன்டு

வேலைமேற் செல்வர்; மாடு மேய்ப்பதே இவர்க்கும் வேலை;

பாலரிவ் வாறி யற்கைப் பள்ளியிற் பயின்றூர் வாழ்க்கை!

20.

கீந்திட, மரத்தில் ஏற, நெடுவழி போலக், காட்டில்

மேய்ந்திடும் மந்தை பேணி வீட்டினிற் கொண்டு சேர்க்க,

காந்திசேர் மணிகள் ஆதி கண்டுகண் டெடுக்க - அந்த

மான்விழிச் சுகேசி, மற்ற மைந்தருக் கிளைத்தாள் அல்லன்!

21.

காலைலாம் மந்தை யோட்டிக் காப்கனி கிழங்கு தேடித்

தேனெனுடும் உண்பர்; பாலுங் தெவிட்டவே பருகு வார்கள்;...

கனமில் அவர்கள் வாழ்வும் இப்படி ஓடப், பின்னேர்

வேனிலாம் பருவத் தங்கு விளைந்தது விரிக்க ஹற்றூம்:

22.

காதல் அரங்கம்:

வேறு

பார்க்கு மிடமெல்லாம் பலவர்னப் பூக்கள்

பரிமளிக்க, அங்குள்ள பறவைவிலங் காதி

ஆர்த்துக் குதூகலிக்க, அலையலையாய் மேகம்

அம்மலைமேல் நின்றுவர்ன அற்புதங்கள் காட்ட,

நீர்க்குள் நிழல் தெரியும் நேர்த்தியிலே கங்கை

நீரோடிக் கொண்டிருக்க, நெஞ்சினிலே காதல்

ஊக்கும் படிவந்த துண்மையிலே தேவ

உலகமிது தானேவென் உரைத்திடவே வேணில்!

23.

அக்காலத் தோர்பகலக் கங்கைநதி யோரத்(து)
 ஆரணியன் சுகேசியுடன் அமர்ந்திருந்தான்; முன்னர்
 எக்காலுஞ் சுமேருவைவிட் டிவர்பிரிந்த தில்லை;
 என்றாலும் அன்றிவர்கள் ஏதோவோர் தூண்டல்,
 மெய்க்காதல் தனையெழுப்ப வேட்கையுடன் கூட
 விகடமொழி பேசிவிலோ யாடியற வாடித்
 துய்க்காத போகமெல்லாம் துய்ப்பதற்கு அங்கு
 சூழ்சிசெய்து வந்தனரோ சொல்லமுடி யாது! 24.
 தாளம்பூ மேனியிலே காளமுகிற் கூந்தல்
 சதிராடிக் கொண்டிருக்க, தனிராடை சுற்றும்
 மேலெல்லாம் மணிபவளாம் விதம்விதமாய் மின்ன,
 வீற்றிருந்தாள் சுகேசியெனும் மேனகையாள் அங்கே;
 ஆழங்காண் பதற்கரிய ஆசையுடன் அந்த
 ஆரணியன், அவளையனைத் தன்புமுத்தம் சந்தான்;
 மேலெல்லாம் புல்லரிக்க, மின்காந்தம் போலோர்
 விசைவந்து அவருடலை மிகநடுக்கிற் ரண்ணே! 25.
 அப்போது தற்கெயலாய்ச் சுகேசிபது பார்வை,
 ஆரணியன் சையினுள்ளோர் அரூமணியைக் கண்டு,
 “எப்படித்தான் இந்நிலக் கல்கிடைத்த” தென்றுள்;
 “எடுத்தேன், இதைக்கங்கை ஒருத்தில்” என்றுள்;
 “அப்படியா குலைனக்கு அளிப்பாயே?” என்றுள்;
 “ஆஹா, உளைவிடவே ரூருக்கிள்” தென்றுள்;—
 இப்படியே சொன்னவுடன், புன்முறவு லோடவ்
 இந்திரீநீ லத்தையெடுத் தெழில்மார்பில் வைத்தார். 26.

வேறு.

அழகுக்கு அழகாக, அற்புதத்தில் அற்புக்கமாய்
 எழில்பெற் றிலங்கியதவ் விந்திர நிலமணி! 27.
 பார்த்துப்பார்த் தானந்த பரவசத்தில், ஆரணியன்
 குத்துப்போ யிருந்தானப் போதவரைப் பார்த்துவர—
 வந்தான் சுமேரு; அவர், மையல்கொளும் மாதிரியைக்
 கண்டான்; எதிர்பாராக் காரணத்தால், திடுக்கிட்டான்! 29.
 அச்சமயங் தான், முதலில், அப்பிரதே சத்தினிலே
 நிச்சயமாய்ப் பொறுமையெனும் நெருப்புணர்ச்சி உதித்திருக்கும்
 படாரென்று ஒருபெரிய பாறைவெடித் தேயிருண்டு
 கடாரென்று ஒடியதச் சத்தத்தால் காட்டிர— 31.
 நடுங்கினவே பறவைகளோர் நாஞ்சில்லா வாறுபயன்(து)
 ஒடுங்கினவே விலங்குகளும்; எதிரொலியும் ஒங்கியதே!
 அக்கொடிய பேரதிர்ச்சி, காதலரை அருட்டியதால்;
 மெய்க்காதல் நித்திரையில் விழித்தெழுந் து விட்டார்கள்! 33.
 சல்லொன்று உருண்டுசெலுங் காட்கியினைக் கண்டார்கள்
 ஆல்லாமல், சுமேருவந்து போனதனை அவரறியா! 34.
 (வரும்)

எட்டாப் யழும்

“உன்னைப்போல் நல்ல குண முடையவளை அடைய அவள் கொடுத்து வைக்கவேண்டும். அதனால்தான் சொல்லுகிறேன்”, என்ற வார்த்தை அவன் வினை விலே அப்படியே ஊடாடிக் கொண்டிருந்தது. வேறு யாரும் கூறியிருந்தால் அதை அவன் அவ்வளவு பிரமாதமாகக் கொண்டிருக்கமாட்டான். ஓர் உயர்க்கு மூடுபத்திலே பிறந்த ஒரு இளம் பெண்ணின் வாயினிருந்து தான் இந்த வார்த்தைகளை அவன் கேட்டான்.

இதைச் சிகித்தபடியே அவன் பழக்கடைக்குச் சென்றான். அவனுக்கு இன்று ஒரு ஜிர்து ரூபா நோட்டுக் கிடைத்திருந்தது. அசற்குப் பழம் வாங்குவதற்காகவே கடைக்குச் சென்றான். அவனுடைய வயதான தாய்பல தினங்களாகவே படுத்த படுக்கையாக இருக்கிறான். அவளை இருமலும் பிடித்திருந்தது. பழங்கள் வாங்கிக் கொடுத்தால் நல்லது என்று வைத்தியர் கூறியிருந்தார். சில பழங்கள் வாங்கினான்.

தாய்தந்தையை இழுக்குவிட்ட மருமக்கள் — குழந்தைகள் “பாவைப்பிளை” வாங்கித்தரும்

படி பல தினங்களாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். கையிலே காசிருக்கும்போது அவர்களுக்கும் ஒரு பொம்மையை வாங்கி விடலாம் என்று யோசித்தான். பாவம், தாயில்லாக் குழர்த்தகள் வேறு யாரிடம் கேட்பார்கள்? ஒரு பொம்மையும் வாங்கி வருன்.

பழக் கூடையை ஒரு கையிற் பிடித்தான். பொம்மையை மற்றுக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு தெருவோரமாக நடந்தான். அந்த மாலை வேளையிலே தெருவோரத் திலிருக்கும் புள் காலிற்பட “ஜில்” என்றிருந்தது.

தெருவோரமாக இருந்த மரங்களைப் பார்த்தான். அவை மாலைப் பொழுதில் தங்களுக்குரிய கம்பிரத்தோடு காணப்பட்டன. அவற்றின் தளிர் களை அசைக்குக்கொண்டு மெல்லிய காற்று வீசியது. அவற்றிற்கு மேலே வானமும் பொன்மயமாகத் திகழ்ந்தது. மரங்களின் பசுமையை நிமிர்ந்து பார்த்தான்; மேற்குப்புறமாக அந்த அழகான வானத்தின் காட்சியையும் பார்த்தான். அவன் உந்தியிலிருந்து ஒரு மூச்சு வெளியேறி வந்தது. “ஜியோ, எத்தனை மாலைக்காலம்

என் வாழ்க்கையில் வீணைக்குக் கூழிகிறது?" என்று அவன் எண்ணீயிருப்பான்!

காலை தொடங்கி மாலை வரை எஜமானரின் மோட்டார் வண்டியை ஓட்டவேண்டும். ஓய்வே கிடையாது. காலையில் எஜமானரைக் கந்தோருக்குக் கொண்டு போக வேண்டும்; கமலாசனி— எஜமானர் மகள்; அவளைப் பெண்கள் கலாசாலைக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேண்டும் அது வும் முடிந்தால் எஜமானியின் தொல்லை. அவள் அடுத்த வீட்டிற்குச் செல்வதென்றாலும் வண்டி எடுத்தாகவேண்டும். சாயக்தரம் எல்லாரையும் திருப்பே அழைத்துவர வேண்டும் எல்லாம் முடிந்தது என்று வீட்டிற்குச் சென்றால் அங்கே அன்னையின் கோய்க்குப் பரிசாரம் செய்யவேண்டும். இடையில் குழந்தைகளின் சண்டைக்கு வகை சொல்லியாக வேண்டும். தெருவில் நடந்து செல்லும்போது தான் சிறிது ஓய்வு. அதையுந்தடைசெய்ய ஒரு சிந்தனை, அவன் மனத்தில் இன்று இடம் பெற்றுவிட்டது.

கமலாசனியைக் கலாசாலையிலிருந்து அழைத்துக்கொண்டு வரும்போதுதான் அது நடைபெற்றது. சில தினங்களாகக் கமலாசனி அவனுடைய சுகதுக்கங்களைக் கரிசனையாக விசாரித்து வந்தாள். அவனுடைய தாய் நோயாக இருப்பதும் அவளைப் பராமரிக்கப் பணமின்றி இவன் கஷ்டப்படுவதும் அவனுக்குத் தெரியும்.

மோட்டார் வீட்டை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. "பாவம் உன் அம்மா கஷ்டப்படுவதாகச் சொல்லுகிறோம். இந்தா; இதைக் கொண்டுபோய் அவனுக்கு ஏதாவது வேண்டியதை வாங்கி கொடு" என்று கூறி ஐஞ்சு ரூபாபஸம் கொடுத்தாள்.

சிறிது தயக்கத்தின்பின் மிகவும் நன்றியறிதலுடன் அதைவாங்கிக்கொண்டான்.

"உன் அம்மா, இப்படியெல்லாம் சோயால் கஷ்டப்படுவதாகச் சொல்லுகிறோமே, நீ விவாகஞ்சு செய்துகொண்டால் அவன் அவனவுக்க் கவனித்துக்கொள்ளுவாள். உன் கஷ்டம் குறையும்?" என்று சிறிது ரேத்துணபின் கமலாசனி சொன்னான்.

அவள் அப்படிக்கூறியது அவனுக்கு 'என்னமோ' ஒருமாதிரி இருந்தது. என்றாலும் அவள் கூறியதற்குப் பதில் கூறவேண்டுமோ! "எல்லாவற்றிற்கும் பணமல்லவோ வேண்டுமோ?" என்றான்.

"அது வேண்டுக்கான். ஆலை உன்னை மனப்பவள் தனனளவிலே அதிர்ஷ்டமுடையவளாகவே இருப்பாள்".

'என் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?'

"உன்னைப்போல நல்ல சூணமுள்ள ஒருவளை அடைய அவள் கொடுத்து வைக்கவேண்டும்".

'உடனே திரும்பி அவள் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டும்; அவள் முகத்திலே என்ன பாவம் இருக்கிறதென்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்' என்ற ஆசை அவன் உள்ளத்தில் எழுந்தது. ஆனாலும்

யோக்கியமான அவன் மனம் அப்படிச் செய்ய விடவில்லை.

வண்டி வீட்டு வாயிலுக்கு வந்துவிட்டது. கமலாசனி இறங்கி உள்ளே போய்விட்டாள்.

அதன் பின்புதான் அவனும் பழம் வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போனான். பழங்களைத் தாயிடம் கொடுத்தான். பொம்மையைக் குழந்தைகள் இருவரும் சண்டையிட்டுக் கொண்டுவந்து பறித்தெடுத்தார்கள்.

“இந்தப் பழங்களை எதற்காக வாங்கிறோய்? எனக்காக ஏன் இப்படிப் பணத்தை வீணாக்கி ரூப். இன்னுஞ்சில நாட்கள் தான் நான் உயிருடன் இருப்பேன் என்று நினைக்கிறேன். குழந்தைகளும் நீயும் இன்னும் போன மாதச் சம்பளத்தில் அரைவாசி நாட்களைக்கூடக் கழிக்கவில்லை. இப்படியாகப் பணத்தைச் செலவு செய்து விட்டு என்ன செய்வாய்?”, என்று தாய் கூறினான்.

‘எஜுமாவாரின் மகள் கொடுத்தது’ என்று கூற அவனுக்கு மனமில்லை. அப்படிக் கூறினால் தன்னைப்பற்றித் தாய் ஏதாவது நினைத்துக்கொள்ளாவாரோ என்று அவன் குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுத்தது.

“அம்மா, என்ன கஷ்டப்பட்டாவது உனக்கு வேண்டியவற்றை நான் செய்தே கொடுக்க வேண்டியவன். இல்லாவிட்டால் கடவுளுக்குக் கணக்குக்கொடுக்க முடியாது” என்றான்.

அப்போது, ‘மாமா, அண்ண நெடுக வைத்து விளையாடுகிறேன்; எனக்குத் தருகிறனில்லை’

என்று முறைப்பாடு கொண்டு வந்தான் இளையவன்.

“நடராசா! தமிழ்க்கும் கொடு; அவனும் வைத்து விளையாட்டும்” என்று உரக்கக்கூறி அவனை அனுப்பினான், ‘மாமா’

“இந்தக் குழந்தைகளை தொல்லை பொறுக்க முடியவில்லை. பகல்முழுதுமீசண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்ததுகள். இந்த வருத்தத்தோடு அந்தத் தொல்லை ஒருபுறம்” என்றான் தாய்.

பிறகு, தொடர்ந்து அவளே சொன்னான்:

“அவர்களைக் கவனிக்கவாவது நீரூ கலியாணம் செய்துகொள் என்று எத்தனைதாம் கூறிவிட்டேன். நான் உயிரோடு இருக்கும்போது நீக்கலியாணம் செய்து விட்டால்..... அதைப் பார்த்துக்கொண்டு நான் சந்தோஷமாகச் சாவேன். நான் இந்தப் பொறுப்புக்களையும் உன்னையும் ஒருத்தியிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு நிம்மதியாகச் செத்துப்போவேன்”.

இதை அவன் கூறி முடிப்பதற்கிடையில் அவன் மனம் பெருஞ்சுற்றுப்பிரயாணம் ஒன்றை முடித்துவிட்டது.

“அம்பா, உன்னையும் இந்தக் குழந்தைகளையும் காப்பாற்ற என்னால் முடியவில்லை. அப்பாலே இன்னுமொரு சீவனையும் சேர்த்துக்கொண்டால் வேடுக்கையாகத்தான் இருக்கும்” என்றான்.

‘நல்லவளாய், கஷ்டமறிக்க குடும்பத்திற் பிறந்தவளாய்ப்பார்த்து மனங்குதொள். அவனும் ஏதோ கால்வயிற்றுக்காவது உண்டு, உன்னுடன் சேர்ந்து இந்தக் குடும்பத்தைக் கொண்டிருப்பது

பாள்..... எத்தனைபேர் சிங்கே
உனக்கு மணம்பேசி வந்தார்கள்.
எல்லாரும் கல்லவர்களென்று
நான் சொல்லவில்லை. முத்தை
யா கல்லவன்; அவனுடைய மக
ஞரும் தங்கமானவள்...”

அவனுடைய மூளை குழும்பிக்
கொண்டிருந்தது. நிம்மதியாக
நின்று இவ்விஷயங்களைக் கேட்க
அவன் மனநிலை ஏற்றகாகவில்லை.
“எல்லாம் பிறகு போகித்துச்
செய்யலாம். இப்போது பசிக்
சிறுது” என்று கூறிக்கொண்டு
சமைக்கப் போய்விட்டான்.

எல்லாவற்றையும் முடித்துத்
தாய்க்கும் கிறுவர்களுக்கும்
உணவு கொடுத்துத் தானும்
ஏதோ சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுக்
சுப் போனான். சமையல் செய்து
கொண்டிருக்கும்போதும் சாப்
பிட்டுக்கொண்டிருக்கும்போதும்
அவன் மனம் பெரும் போராட்டு
த்திலேயே இருந்தது.

படுத்திருந்தான். நித்திரை வர
மறுத்துவிட்டது. எப்படி வரும்?
சாயந்தரம் வண்டியிலே நிகழ்ந்த
அந்த நிகழ்ச்சி..... ‘என் குணத்
கைப் புகழ்க்காள். எனக்கு வர
இருக்கும் மனைவி தன்னளிலே
அதிர்ஷ்டக்காரி என்றான். எதற்
காக இப்படியாக அவள் புகழு
வேண்டும்?..... ஒருஊரும் இப்
படியாகப் பேசாத வள் ஏன்
இன்று இப்படிக் கூறினான். என்
னிடத்திலும் அம்மாமீதும் எவ்
வளவு இரக்கம்! ஐந்து ரூபா...
அவனுக்கு அது அற்பாக இருக்
கலாம். ஆனாலும் வீணாக.....
இருசமயம் என்னிடத்தில்.....
இல்லை, அப்படியிருக்க முடியாது.

என்ன பயித்தியகாரத்தனபான
யோசனை!

பொம்மையை யாருடைய
பாயில் கிடத்தி நித்திரையாக்கு
வது என்ற விஷயத்திலே கிறுவர்
களுக்கிடையே சண்டை வந்து
விட்டது. வந்து முறையிட்டார்
கள். நடுவிலே பொம்மையை
வைத்துக்கொண்டு இருவரையும்
இரு பக்கத்திலும் படுக்கும்படி
சமாதான ஆலோசனை கூறி
அனுப்பினான்.

பழையபடியும் அதே கிந்தனை
‘என்ன நீண்டதேன்..... ஒரு
சமயம் அவனுக்கு... இல்லை அப்
படி இருக்க முடியாது...’

சிறிது நேரஞ்சென்று ‘என்
அப்படி இருக்க முடியாது. எத்
தனையோ பெரிய இடத்துப்
பெண்கள் டிரைவர்மாரைக் காத
வித்திருக்கிறார்கள். சில இடங்களிலே
அது கலியாணத்திலும்
வந்து முடிந்திருக்கிறதே!... அவனுக்கு
ஒரு வேவளை என்னிடம்
காதல் இருக்கலாம்’ என்று கற்
பளை புரண்டது.

இப்பொழுது தாய் அவளை
அழைத்தாள். அவன் எழுந்து
சென்றான். “எஜமானர் உன்னிடத்திலே எப்படி” என்று கேட்டாள்.

“பிழையில்லை”

“எப்பொழுதும் அவர் மனங்கோணுதபடி நடந்துகொள். விசு
வரசமாகவும் இருந்துகொள். அப்படி
அவருக்குப்பிடித்தமாக நடந்தால் உன் கல்யாணத்திற்கு ஏதாவது ஒத்தாசை செய்வார்”

“சரி அம்மா! பேசாமல் படுக்கு
துக்கொள். அதெல்லாம் நான்

நல்லமாதிரி நடந்துகொள்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு மறுபடியும் படுக்க வந்தான்.

தாயின் உபதேசம் மனத்திலே சமூன்றது. ‘ஆம் அவள் தான் — காதல் வைத்தாலும், நான் அதை விருந்து விலகி நடந்துகொள்ள வேண்டும். எஜமானர் என்னிடத் தில் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கைக்குப் பாதகம் செய்யக்கூடாது!'

என்றாலும் அந்த விஷயத்தை அவனுல் மறக்க முடியவில்லை. மறக்க முயன்றுண்; மனக் கண்முன் வந்துகொண்டே இருந்தது. விசுவாசத்தைப்பற்றி யோசித்த போதிலும், பேதை மனம் குறுக்கேதான் இழுத்துக் கொண்டிருந்தது.

எஞ்சினீயர் துரையின் மகள் டிரைவரோடு ஒடிப் போனதையும் மரியாதைக்குப் பயந்த எஞ்சினீயர் ‘போன கழுதை போகட்டும். அது எக்கேடு கெட்டாலும் சாரியில்லை’ என்று மௌனமாக இருந்துவிட்டதையும் எண்ணும் போது அவனுக்குச் சிறிது சந்தோஷமாக இருந்தது. தொடர்ந்து பிரபல நியாயவாதி சோமாதருடைய மகள் டிரைவரைக் காதலித்து அவனேடு ஒடியதும்; பின்பு அந்த நியாயவாதி ‘பொலிஸ்’ உதவியுடன் அவனை மீட்டு வலோற்காரன் செய்ததாக வழக்கு வைத்ததும்; அந்தப் பெண்தன் காதலனுக்கு மாருகச் சாட்சி சொல்லி அவனைச் சிறைக்கு அனுப்பியதும் அவன் ஞாபகத்தில் வந்தபோது ஒருவித அச்சமுன் கலந்தது.

எப்படித்தான் இருந்தபோதி அம் அவனுடைய உருவமும், அழகும், அவன் அன்று கூறிய வார்த்தைகளும், பனம் கொடுத்தாளே, அந்த அன்பும் — இவை எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட அவன் மனம் அவனுடன் ஒத்துழைக்கவில்லை.

அதிக நேரம் கிந்தித்தபடி நித்திரை இன்றியிருந்துவிட்டான். அவனுக்கு நித்திரை வந்தபோது இரண்டு மணி இருக்கும். ஆனால் விடிய வழக்கமாக எழுவேண்டிய நேரத்திற்கு எழுந்துவிட்டான். காலையிலே தான் செய்யவேண்டிய கருமங்களை முடித்துக் குழந்தைகளுக்கும் தாய்க்கும் ஏதோ உணவு கொடுத்துத் தானும் உணவருந்திக்கொண்டுபுறப்பட்டான்.

வழமைக்கு மாருக இன்று சிறிது அலங்காரங்கள் செய்து கொண்டான். ஏனோ, மனம் அப்படித்தான் தாண்டியது. செல்லும் வழியிலே தபாற் கந்தோருக்குச் சென்று எஜமானர் வீட்டு விலாசத்திற்கு வருந் கடிதங்களையும் வாங்கிக்கொண்டு சென்றுன்.

நேரமானதும் மோட்டாரை வெளியில் கொண்டுவந்து நிறுத்தினான், கமலாசனி மெல்ல வந்து காரில் ஏறும்போது வழக்கத்திற்கு மாருக ஒரு மின் வெட்டுப் பார்வையையும் கூடவே ஒரு இளமுறவுலையும் அவனை நோக்கி வீசிவிட்டாள். மோட்டாரும் வழக்கத்திற்கு மாருகக் கடுவேகமாகப் பறந்தது.

வழியிலே தற்செயலாக ஒரு முறை பின்னே திரும்பிப் பார்த்

தான். அவள் முகத்தில் இன்னும் அதே முறுவல்.

“அம்மாவுக்கு எப்படியிருக்கிறது? என்ற ஆவலோடு கேட்டாள்.

“அம்மாவுக்குப் பழும் வாங்கிக் கொடுத்தேன். இன்று காலையிலே அவுக்கு இருமல் தணிந்திருக்கிறது. உங்களுக்குக் கடவுள்ள நல்ல வாழ்வு கொடுக்கவேண்டும் என்று வாழ்த்தினே” என்று சொன்னான். அவன் அவசியமில்லாமற் பொய் கூறுவதில்லை. பொய் கூறவேண்டிவந்த அவசியசந்தர்ப்பத்தில் இதுவுமொன்று.

அவன் தாய் கூறிய வாழ்த்திற்கு மகிழ்ப்பவள் போன்று மெல்ல நகைத்தபடி ‘உங்கு ஏதாவது இப்படி அவசியமான தருணம் வந்தால் என்னிடம் கேள்; நான் பணம் தருகிறேன். உன் தாயை நீ கஷ்டப்பட விடுவது நல்லதல்ல’ என்றார்.

அவள் தன்னிடம் காட்டும் அன்பிலே அவன் உள்ளும் சூளிர்ந்தது. முகம் மலர்ந்தது. முறுவல் பூத்தது.

இன்னுஞ் சிறிதுதாரஞ் சென்றினின்பு “நீ எனக்கொரு உதவி செய்யவேண்டும்” என்று கமலாசனி தாழ்த்த குரலிலே அவளைக்கேட்டாள்.

“உங்களுக்குச் செய்யாத உதவியை வேறு யாருக்குச் செய்யப்போகிறேன்” என்றார்கள் மிக ஆனந்தமாக.

“உன்னுடைய நல்ல குணத்திலே எனக்கு ஒரு நம்பிக்கை

உண்டு. அதனுலேதான் உன்னிடம் கேட்கிறேன்... வேறு யாரிடமும் இந்த உதவியை நான் கேட்கமாட்டேன்...”

அவள் பார்த்த அந்தப் பார்வை அவளை என்னவோ செய்தது!

அவள் கேட்கப்போகும் உதவியை அறிவதற்கு அவன் மனம் தவித்துக்கொண்டிருந்தது.

“தினமும் காலையில் வரும் போது தபால் வாங்கி வருவாய்வல்லவா? இனிமேல்... என் பெயருக்கு ஏதாவது தபால் வந்தால் அதை ஒருவரிடமும் கொடுத்து விடாதே. என்னிடம் கொண்டு வந்து இரகசியமாகத் தந்துவிடு” என்றார்கள் கமலாசனி!

ஆவலுடன் அவளைப் பார்த்துக் கேட்டவன், ஏமாற்றத்துடன் தெரிவைப் பார்க்க முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு, “அதற்கென்ன, அப்படிச்செய்கிறேன்” என்றார்.

சிறிதுதாரம் வண்டி ஓடியயின் “நீ வராத நாட்களிலே ஏதாவது கடிதம் வந்தால் தபாற்காரனையே வைத்திருக்கும்படி சொல்லு. பின்பு, நீ வரும் நாட்களில் வாங்கி வா. வேண்டுமானால் அவனுக்கும்... ஏதாவது..... உதவி செய்ய. நான் பணம் தருகிறேன்” என்றார்.

எமாற்றத்துக்கு அப்பாலே, ஒரு மெல்லிய அருவருப்பும் உண்டாயிற்று. ‘ஆம்’ என்பதற்கு அடையாளமாக அவன் தலை அசைந்தது; ஆனால், மனம் அசைந்ததோ!

ஜாதிக் கலப்பு

பரபன் ச. மு. பிள்ளை

டாக்டர் ஐவியான் டே என் அம் சீன அறிஞர் ஒருவர் தமது பிரசங்கத்தில் குறிப்பிட்ட விஷயங்கள் கீழே மூலம் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன.

பண்டைக்காலம் முதல் வெளிப் படையாகவும், மறைமுகமாகவும் ஜாதிக் கலப்புகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. கலப்பு ஜாதிமக்கள், கலப்பற்ற இாதிமக்களைக் காட்டி லும் சிறந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். விபசாரத்தின்மூலம் பிறந்த கலப்புக் குழந்தைகள் சரியான பராமரிப்பில்லாமல் மற்ற சமூகத் தினரால் இழிவு படுத்தப்பட்டாலும், திறமைசாலிகளாக இருக்கிறார்கள். இவ்வுலகில் ஜாதிக்கலப்பற்ற சுத்தமான சமூகம் ஒன்று கூட இல்லை. சமூகங்கள் ஒன்று படுவதன் மூலமே சர்வதேச ஒற்றுமை ஏற்படும்.

சீன தேச மக்களில் சிறந்து விளங்கும் சமூகத்தினர் கண்டோனில் பிரிவினராவர். இவர்களைப் பார்க்கும்போது ஐரோப்பியர் களுக்குத் திகைப்புண்டாகிறது. ஐரோப்பானிலும், அமெரிக்காவிலும் கூட தென்பாகத்தில் வசிப்பவர்களைக் காட்டி லும், வடபாகத்தில் வாழுகின்றவர்களே எல்லா வகையிலும் சிறந்து விளங்குகின்றனர். இதுவே திகைப்புக்குக் காரணமாகும். கண்டோன் மாகாணம் சிறந்து விளங்குவதற்குக் காரணம் இரண்டு என்று நான் விளைக்கின்றேன். முதலாவது அம்

மாகாணம் பழைய கால முகல் மேல்நாட்டாரோடு கொண்டிருக்கும் சம்பந்தம்; இரண்டாவது அம்மாகாணத்தினர் தங்களுக்குள்ளும் கலந்து உறவாடுவது.

குவாண்டனில் உள்ள மக்களின் நிலைமையைப்பற்றி ஆராய்ந்தால், சீன தேசத்தின் மற்றப் பாகங்களில் உள்ள மக்களைக் காட்டிலும் அங்கர மக்கள் பல தேச மக்களுடன் கலந்து உறவடியிருக்கின்றனர் என்றும் தெரிந்துகொள்ளலாம். தூறு ஆண்டுகளாகச் சிறந்து விளங்குவரும் ஹாங்காங் தீவானது இம் மாதிரியான கலப்புக்குத் தகுந்த வசதிகளை அடைந்திருக்கிறது. முன்பாகவே பல தேச மக்களின் கலப்பால் விளங்கி வந்த குவாண்டனில், பின்னர் காக்கேசிய யாத்திரிகர்களும் வந்து கலந்தனர். இதன்மூலம் சிறந்த வர்த்தகர்கள், குமாஸ்தாக்கள், பொலீஸ்காரர்கள், ஓவர்கிபர்கள், போர்வீரர்கள், மாலுமிகள் ஆகிய பலவகையான சிறந்த மக்கள் தோன்றினார்கள்.

பதினெஂது இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னும் சீனத் துறை முகங்களில் ஏராளமான கப்பல்கள் வந்து தங்கியிருக்கும். கப்பலுக்குள் ஏறவதற்காக ஏற்பட்ட வாசல் சதவு உத்தியோக முறையில் தாழிடப்பட்டிருக்கும். ஆனால், ரகசிய வழிகளின் மூலம் சீன விபசாரப்பெண்கள் உள்ளே தள்ளப்பட்டு, அந்திய நாட்டு

மாலுமிகளின் காமக்கிழத்திகளாக்கப்பட்டனர். இவ் விஷயம் இன்னும் எனக்கு நினைவில் இருக்கிறது. இம்மாதிரிக் கலப்பால் தோன்றின மக்களுக்குத் தாய் தகப்பன்மார்களின் குடும்பப் பெயர்களே வைக்கப்பட்டி ருந்தாலும் உருவத்திலும், அழகிலும், தோலின் மென்மையிலும், கண்களின் தன்மையிலும், உரோமத்தின் நிறத்திலும், உடற் பலத்திலும் காக்கேசியர்களைப்போல வே இருக்கின்றனர். இந்த உண்மையைப் பரிசோதிக்க வேண்டுமானால் ஹாங்காங் நகரத்துத் தெருக்களைக் கண்களால் கவனித்துப் பார்த்தால் போதும்; உண்மை விளங்கும்.

இத்தகைய சீன-காக்கேசியக் கலப்பினால் ஒரு கெடுதியும் ஏற்படவே இல்லை. சென்ற 30 ஆண்டுகளுக்குள் பெரிய வர்த்தகர்களும், மிராசதார்களும், சட்டசபை, நிர்வாகசபை அங்கத்தினர்களும், சட்டவாதிகளும், அரசாங்கத் தலைவர்களும் சீன சமூகத்தில் மிகுதியாகத் தோன்றியிருக்கிறார்கள். இவர்களைல்லாம் பிற நாட்டாரிடம் கலந்த பெண்களிடம் தோன்றியவர்களே என்னும் உண்மை, ஜாதிக் கலப்பினால் உண்டாகும் நன்மையைக் காட்டுவதற்குப் போதுமானதாகும். இந்தக் கலப்பு மக்கள் மற்றச் சமூகத்தாருக்குச் சமமாகவே மதிக்கப்பட்டனர். கல்விவளர்ச்சி, வர்த்தகம் முதலிய துறைகளிலும் முன்னுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டனர்.

‘இம்மாதிரி திருட்டுக் கலப்பி னால் பிறக்கும் குழந்தைகளுக்குப் பெற்றேர்களுக்குள் கெட்ட புத்திதான் இருக்கும்; நல்ல புத்திஉண்டாகாது’ என்று அற்பமான ஆதாரத்துடன் சிலர் விவாதிக்கின்றனர். இதற்கு உதாரணமாகச் சோம்பல், அவநம் பிக்கை, கள்ளுக் கையெழுக்கிடுதல் முதலிய கெட்ட குணங்கள் அவர்களிடம் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இத்தகைய கெட்ட குணங்கள் கலப்பற்ற அசல் வெள்ளைக்காரிடத்திலும் இருக்கின்றன. ஒருக்கால் கெட்ட குணங்களின் விகிதாசாரம் அதிகமாக இருந்தால் இது உண்மையாக இருக்கலாம் இதுவும் கீழ்வரும் காரணங்களால் தான் ஏற்பட்டிருக்க முடியும். முதலாவது தாய்தந்தையர்களின் குணத்தில் அதிகக் கெடுதி இருக்க வேண்டும். இரண்டாவது குழந்தை கருத்தரிக்கும் போதுள்ள அக்கம் பக்க நிலைமையையும், குழந்தை பிறந்தபின் அது வளர்க்கப்படும் முறையையும் பொறுத்திருக்க வேண்டும்.

இத்தகைய குழந்தைகள் இளம்பிராயம் முதற்கொண்டே பிறரால் பரிகசிக்கப்படுகின்றன.

இக் குழந்தைகளும் தங்கள் தகப்பனார் பெயர் சொல்லத் தயக்கம் அடைகின்றன. தாயின் பெயரைச் சொல்லவும் வெட்கமடைகின்றன. இக் குழந்தைகள் மனித சமூகத்துக்கே தேவை யில்லாதவைகள் என்று எண்ணப்படுகின்றன. இவர்கள் பல சமயங்களில் ‘தகப்பன்

பெயர் தெரியாதவர்கள்' என்று பரிகசிக்கப்படுகின்றனர்; பள்ளிக் கூட மாணவர்கள் கூட்டத்திலும் இகழப்படுகின்றனர்; எந்த இனத்திலும் சேராமல் திண்டாடுகின்றனர். இவ்வளவு இடையூறுகளிருந்தும் இவர்கள் முன்னேற வந்திருக்கின்றனர். பழுமையான சியாயமற்ற எண்ணங்களைக் கொண்டு இவர்களை இழிவாக மதிப்பது அறிவுடமையாகாது.

கல்ப்பு ஜாதி மக்களைப் பற்றிய கர்நாடக நினைப்பு ஜீவ தத்துவ சாஸ்திரத்திற்கு மாறுபட்டதாகும்; புதிய பரம்பரைத் தத்துவத்தின் உண்மைக்கும் விரோதமானதாகும். சரித்தூர் ஆராய்ச்சியுள்ளவர்கள் இப்பொழுது முன்னேற்றமடைந்து வரும் ஜீரோப் பிய மக்களும், பலவகைப்பட்ட ஜாதிக் கல்ப்பால் தோன்யறிவர்கள் என்பதை அறிவார்கள்.

"இன்று ஜீரோப்பாக் கண்டத்தில் உள்ள ஒரு ஜீரோப்பியரைக் கூட ஒரு தனிச் சமூகத்தின் பெற்றேர்களுடைய பிள்ளை என்று சொல்ல முடியாது. எல்லோரும் கல்ப்புச் ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களே. மேல்நாட்டில் வெகு காலமாக ஜாதிக் கல்ப்பே நடந்து வந்திருக்கிறது. ஜீரோப் பியர்களின் புதிய கல்பாணங்கூட சகல ஜாதி, சமூக பரம்பரை யோடுதான் நடைபெறுகின்றன. எல்லா ஜீரோப்பியக் குழந்தையும், கல்ப்புத் தங்கைகளின் சந்ததிகளாகவே கல்ப்புச் சமூகப் பெற்றேர்க்குப் பிறக்கின்றன" என்று ஏ.பி. ராய்ட்டர் என்ற ஓர் ஆராய்ச்சியாளர் குறிப்

பிட்டிருப்பதைக் கவனித்தால் உண்மை விளங்கும்.

வெகு காலமாகவே இம்மாதிரியான சாதிக் கல்ப்பு தொடர்ந்து நடந்து வந்திருக்கின்றது; ஆயிரும் வெளிப்படையாக இப்படிப்பட்ட கல்பபின்மூலம் விசேஷம் ஒன்றும் தோன்றவில்லை. பல புதிய ஆராய்ச்சிகள் தோன்றிய பிறகும், கீழ் நாட்டிற்கும் மேல் நாட்டிற்கும் போகுக்குவரத்துச் சம்பந்தம் உண்டான பிறகுந்தான் பற்பல சமூகங்கள் ஒன்றாகக் கலந்திருக்கின்றன என்ற விஷயம் வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது.

இகண்ணின் கல்புப்பு பரம்பரை அளவில்லாமல் உண்டாக ஆரம்பித்தன. வட அமெரிக்காவில், தீற்மைசாலிகளான வெள்ளைக்காரர்கள் சிகப்பு இந்தியர்களோடு மிகுதியாகச் சம்பந்தம் பண்ணிக்கொண்டனர். அதனால் இன்று அசல் சிவப்பு இந்தியர் என்று சொல்லக்கூடியவர் ஒரு வருமில்லை. வெள்ளைக்காரர்களும் சிவப்பு இந்தியர்களும் கலந்த சிகப்பு இந்தியர்களே இப்பொடுது காணப்படுகின்றனர். ஸ்பானியா, போர்ச்சுக்கிசைய அரசாங்கங்களின் குடியேற்ற நாடுகளாகிய மேற்கிந்தியத் தீவுகளிலும், மத்திய தென்னிமெரிக்காவிலும் சிவப்பர்களுக்கும், வெள்ளையர்களுக்கும் அதிகமான கலப்பு உண்டாயிற்று. இதைப் போல வே வெள்ளைக்குடியேற்றக்காரர்களும், நீக்கிரோவர்களும் கலந்ததனால், ஜக்கிப் அமெரிக்காவிலும், மேற்கிந்தியத் தீவுகளிலும், சட-

டைக்காரர்கள் என்ற புதிய சமூகம் உண்டாயிற்று. இதைப் போலப் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிலும், மற்றுக் கீழ்நாடுகளிலும் கலப்பு ஜாதியினர் பலர் தோன்றி இருக்கின்றனர்.

வேறுபட்ட பழக்க வழக்கங்களையுடைய இரண்டு ஜாதிகளின் கலப்பால் பிறக்கும் மக்களிடம், இரண்டு ஜாதிகளிடமுமில்லாத புதுமையும், திறமையும் சிறந்து விளங்குகின்றன. இதற்கு உதாரணம் அமெரிக்க ஐஞ்சிய மாகாணத்தில் உள்ள கலப்பு நீக்ரோ வம்சமே. அங்கே, அசல் நீக்ரோ வர்கள் கலப்பு நீக்ரோவர்களை விட 1-க்கு 3 அல்லது 4 வீதம் அதிகமாயிருக்கின்றனர். இருந்தாலும் அவர்களில் 10-ல் ஒரு வன்கூட கலப்பு நீக்ரோவர்களைப் போன்ற திறமையுடையவனுக இல்லை.

தங்கள் பெற்றேர்களின் கள வொழுக்கத்தால் பிறந்த இப்ப

டிப்பட்ட குழந்தைகள் பிறால் பரிகசிக்கப்படுகின்றனர். சட்டப் படி பிறந்த குழந்தைகளாக அங்கீரிக்கப்படாமல் இருக்கின்றனர். தங்கள் தாயின் சமூகத் தேடு சேர்ந்திருக்க விரும்பினும் அச் சமூகம் இவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளுவதில்லை. இம் மாதிரிப் புதிய சமூகமாக வளரும் குழந்தைகள் புதிய கொள்கைகளோடு வளர்கின்றன.

“நான்தான் கலப்பற்ற அசல் ஜாதி” என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒருவரும் மற்ற ஜாகியினரை இசுக்கல்கூடாது. மனித வம்சமானது 10 லட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தோன்றியது. மனிதக் கூட்டமானது நூற்றியர் மூண்டுகளாக உலகின் பற்பல பாகங்களிலும் ஒடி உலாவிக் கொண்டிருக்கின்றது. ஆதலால், பல சமூகங்களிலும் அளவில் லாத ஜாதிக் கலப்புகள் ஏற்பட்டிருக்கக் காரணமுண்டு.

ஆந்தந்தக் காலதீது மனப் போர்ட்டங்களையோ அல்லது உலகில் தற்காலத்தில் மாறி நிற்கும் இயல்புகளையோ மட்டும் வைத்து ஒருநால் எழுதப்படுமாயின், மற்றப்படியும் காலம் மாறி, வேறுவித அபிப்பிராயங்களும், கொள்கைகளும் ஜனங்களை வசப்படுத்துக்கையில் எவ்விதம் அது கவர்ச்சியளக்கும்? மனித சுபாவம் கடவுள் படைப்பில் சிற்சில மாற்ற இயலாத உணர்ச்சிகளைப் பெற்றுள்ளது என்பது உண்மை. ஆந்த நிலையில் மனிதனிடம் தெரியவேண்டிய உயர் லட்சயங்களை என்றென்றும் காப்பாற்ற வகை தேவேது ஒன்றே மனித தரம். வாழ்க்கைக்கு முரண்காமல் ஒருவாகும் இலக்கியமே உயர்ந்தது என்பதை நினைவில் வைத்தோமானால், மனித வாழ்க்கையை மேம்படச் செய்வதற்காகவே இலக்கியம் வளர்வதை நியாயமெனக் கருதத் தோன்றும்.

— கி. சந்திரசேகரன், ‘சிந்தனை’யில்.

வென்றுவிட்டாயடி, ஈத்திடு!

தோடர் கதை

ஆஸ்பத்திரியில் அறை எடுத் துக் தங்கினேம்.

இரண்டாவதுநாளே குழந்தை — ஆண் குழந்தை பிறந்தது.

அவர் வந்தார்; பரந்தார். அவர் முகம்.....

பெத்தாச்சியும், பெரியதகப்ப ஞாம் 'எட்டு மாதத்திலே யே குழந்தை பிறந்துவிட்டதாக' - இப்படி எத்தனையோ இடங்களில் நடந்திருப்பதாக' அவருக்கு ப்போதித்தார்கள்.

அவர்முகம் ஏதோ வித்தியாச மாக இருப்பது போல எனக்குத் தோன்றிற்று.

அடுத்தாள் அவர் வரவில்லை. ...அதற்கு அடுத்தாளும் வரவில்லை.....

பெத்தாச்சியின் முகத்தில் ஏதோ பெரியதோர் வேத தனியின் குறியீடுகள் எழுதப்பட்டிருந்தன.

நான் ஒன்றும் கேட்கவில்லை.

காலு நாள் கழித்துக் கேட்டேன்.

முதலில் மறைக்கப் பார்த்தார்கள். ஒரு மாதிரி அறிந்து கொண்டேன்:

அவர் ஆஸ்பத்திரியில் வைத் தியர்களிடம் விசாரித்தாராம். குழந்தை பச்துபாதத்தில் பூரண வளக்கியோடு பிறந்திருப்பதாக அவர்கள் சொன்னார்களாம். அப்போதே போனவர் தானும் ஊரிலும் இல்லையாம். பாடசாலைக்கும் போவதில்லையாம்.....

என்னைச் சுற்றியிருந்த இடம் முழுவதும் 'சிறு சிறு' வென்று சுழலவது போல இருந்தது.....

அந்த நோம் நான் மயங்கிப் போய் அறிவு கெட்டாமலிருந்தால், என்னால் மன வேதனையைச் சுகிக்க முடியாமல் போயிருக்கும்.

அடுத்த நாள் அந்தக்குழந்தையும் இறந்து போய் விட்டது.

நான் அழுதேன்.....

எதற்காக அழுதேன்? ஏன் அழுதேன்? என் உள்ள தந்தில் குழந்தைக்காண்டிருந்த வேதனை எல்லாவற்றையும் நீராகக் கரைத் துக் கண்களின் வழியாக வெளி

யே தள்ளினேன். ஆனால், கெஞ்சிலே வற்றூத துங்ப ஊற்றுச்சரங்து கொண்டேயிருந்தது. நிமிஷத்துங்கு நிமிஷம் அளவு கணக்கில் வாத நீர் கடலிலே பேர்மக்க

கொண்டிருந்தாலும், ஆற்றிலே வெள்ளம் குறைவதில்லையல் வலவா, அதன் பெருக்குக் காலத் தில்? என் உள்ளத்திலும் துண்ப ஆறு பெருக்கெடுத்துக் கொண்டிருங்கது.

என் வாழ்வைக் குலைக்கவங்கத குழந்தை ஒழிந்துபோயிற்று. ஆனால் என் வாழ்வு குலைந்தது குலைந்ததுதான்! உடைந்து போன மண்பாண்டத்தைப் போல, என் வாழ்வும் இனிப் பொருத்தமுடியாதபடிசுடைந்து விட்டது. மனித வாழ்க்கையே ஒரு மண்பாண்டங்கானே?

காலம் போய்க்கொண்டிருக்கிறது.

எவ்வளவே மோசமான துயரங்களால்லாம் காலப்போக்கிலே ஆறிவிடும் என்று சொல்கிறார்கள். இதில் ஓரளவு உண்மை இருக்கலாம். நானும் வாழ்ந்து கொண்டுதானிருக்கிறேன். துயரச் சேற்றிலே உக்கி மாண்டு போகவுமில்லை; காலப்போக்கிலே என் கெஞ்சின் பாரம் இறக்கப்படவுமில்லை.—கான் வாழ்ந்து கொண்டுதானிருக்கிறேன்.

பாடசாலைக்குப் போவதை அப்போதே நிறுத்திக்கொண்டேன். பாடசாலை மாத்திரமென்ன, இந்த உலகத்தையே மறந்துவிட்டேன். ‘வீடு’ என்ற இருட்குகையிலே சிறையிருக்கிறேன். எனக்கு விடுதலையில்லை...

...வாழ்க்கையென்ற கப்பலிலே ஏறி ‘இன்பம்’ என்ற அறஷுத் தீவை அடைந்துவிடலாமென்று நம்பினேன். கப்பல் உடைந்தது. — இடையில் வந்த

ஒட்டைப் படகும், என்னைத் துண்பக் கடவில் தள்ளிவிட்டு எங்கோ மறைந்துவிட்டது. நான் தத்தளி ததுக்கொண்டிருக்கிறேன். நம்பிக்கை அழிந்துவிட்டாலும் ‘எங்கிருந்தாவது எவ்கு உதவி வராதா’ என்ற அறப் பூசையோடு நாலுபுறமும் நோக்குகிறேன்.

—தங்கள் ‘உணர்ச்சி ஒட்டு’ ததை வாகித்தேன். மனித ஹிருதயங்களை நன்றாக உணர்ந்து எழுதியிருக்கிறீர்கள். உங்கள் அறிவு முனையிலே எனக்கு ஒரு வழி பிறக்காதா?

.....எனக்கு நம்பிக்கை யில்லை. அழியப்போகும் ஹீவனின் அறப் ஆசை இது! — வெற்றியை எதிர்பார்த்து வாழ்க்கைச் சூதில் இறங்கினேன். நான் தோற்றுவிட்டேன். மகா மோசமான தோல்வி! தலையெடுக்க முடியாத தோல்வி!

இனி என்ன எழுதப்போகி றேன்? வீண் புதற்றவகள்தான்! துபரக் கொதிப்பிலே தெறித்து வருகிற பரிதாப வார்த்தைகள் தான்! — வேண்டாம். நிறுத்திக் கொள்கிறேன்.

பதில் எழுதுவீர்களா? - ஏதோ ஒரு ஆறுதலகிடைக்குமா? நமஸ்காரம்.

— ரத்தனு.

*

அன்பார்ந்த வாசகரே, ரத்தி னவின் துபரக் கதை இதுதான். அவனுக்கு நான் என்ன பதில் எழுதுவது? கையிலோ காலிலோ பட்ட சிறிப் பெட்டுக் காயத் துக்கு வைத்தியம் செய்யலாம்;

சமூத்தையே வெட்டிக்கொண்டு,
ஊசலாடும் உயிருக்கு வைத்தியம்
செய்ய முடியுமா? ஆனாலும்...

ஏதாவது எழுதத்தானே
வேவண்டுப்?

எழுதினேன். என்ன எழுதி
னேனென்பது இங்கு அவசிய
மில்லை. — பலனற்றுத் தோற்றுப்
போன அந்த விஷயத்தை அம்ப
லப்படுத்த எனக்குக் கொஞ்சம்
கூட இஷ்டமில்லை. — ஏதோ
எழுதினேன்: புண்பட்ட அவள்
இதயத்துக்கு என்னால் எவ்வளவு
ஆறுதல்கூற முடியுமோ அவ்வள^{வையும்} எழுதினேன். வாழ்க்கை
— முக்கியமாகப் பெண் ணி ன்
வாழ்க்கை ஒரு மண்பாண்டந்தா
னென்றும், அது உடைந்துவிட்டால்
மறுபடியும் பொருத்துவது
பெரும்பாலும் முடியாத காரி
யமேயென்றும் எழுதி னேன்.
கடைசியில், சாதாரண மனித
இன்பங் களை எதிர்பார்ப்பதை
விட்டு, சமூக சேவை முதலிய
செயல்கள்மூலம் ஒரு தனிப்பட்ட
சிறந்த மனச் சாந்தியை வருவித்
துக்கொள்வதே சிறந்தவழி என்றும்
குறிப்பிட்டேன். — வேறு
எதைத்தான் எழுதமுடியும், அவ
ருக்கு? எந்தப் புத்திசாலியானு
லும் இதற்குமேல் அவளுக்கு
ஆறுகல் குறியிருக்க முடியுமெ
ன்று எனக்குத் தோன்றவில்லை.
ஆனால் —

புத்திசாலித்தனமான சிறந்த
அபிப்ராயங்களுக்கு முற்றி
லும் வேறான பாதையில் சில
சாயம் வாழ்க்கை முன்னேறி
விடுவதுண்டு!

பலாட்சங்குப் பிறகு ரத்தி
ஞவிடமிருந்து மறுபடியும் ஒரு

கடிதம் வந்தது.

வாசித்தேன், வாசித்தேன்;
திருப்பித் திருப்பி வாசித்தேன்.

‘உங்கள் புத்திசாலித்தனமான
போதனைக்குப் பலகோடி வந்த
னங்கள். அதற்குப் பிறதியுபகார
யாக உங்களுக்கு ஒரு விசேஷ
விருந்தளிக்கத் தீர்மானித்திருக்கி
ரேம்.— நானும்என் கணவரும்!

வருகிற புதன்கிழமை மாலை 4
மணிக்கு — வருவதற்குத் தவ
றவே கூடாது! — ரத்தினா!'

தொடர்க்கையைப் போல
வளர்க்குவிட்ட அவளாது முசலா
தை கடிதச்சுக்கும். நாலே வாரிக
ளில் எழுதிய இந்தக் கடிதத்துக்கும்
எவ்வளவு வித்தியாசம்!
அவளுடைய வாழ்விலே ஒளி
மங்கிறறு; — இரவு வாப்போகிற
தென் நினைத்தேன். ஆனால் திடை
ரென்று சூரியப்பிரகாசமல்வா
தோன்றியிருக்கிறது!

அவள் அளிக்கப்போகிற சலவ
யான உணவுகளுக்காக இல்லா
விட்டாலும், அவளுடைய வாழ்வின்
மறுமலர்ச்சியைப் பற்றி
அங்கு கொள்வதற்காக நிச்சயம்
போவதெனத் தீர்மானித்தேன்.

அவள் கண வன் — அவன்
யாரோ?

பாலுவா? — இன்னென்றாலும்
சடித்து எச்சிலாகவிட்ட பாம்ப
முத்தைச் சுலவக்க அவன் துணி
நிதிருப்பானு.....?

அந்த உபாத்தியாயர் - ஆய்க்
தோய்ந்து பாராத முட்டாள்! —
நெஞ்சுத் திடமற்ற ரோமை! —
அவராவது திருப்பி வருவதா
வது? வந்தாலுங்கூட, ரத்தினா
வின் நிமிலிலே அவர் ஒதுங்கி
யிருக்க முடியுமா? ‘கடமை’

என்று, அவள் தன் மனதைக் கட்டி இடமளிக்கலாம். ஆனால் அவருடைய கடித தத்திலே, பொங்கிப் பூரித்துப்போன அவள் இதயமல்லவா தெரிகிறது?

அப்படியானால் வேறு யாரா வது புதிதாக.....

புதன்கிழமை சரியாக மாலை நாலு மணிக்கு ரத்தினுவின் வீட்டில் நான் கால்வைத்ததும் —

இரு அழகியபெண் முகயலர்ச் சிபோடு வரவேற்றின். ‘ரத்தினு’ வாக இருக்கலாம்.

“வாருங்கள்! ‘வரதர்’.....”

‘அவசியம் வரவேண்டுமென்று தானிருந்தார். திடீரென்று ஏற்பட்ட அவசியமான ஓர் காரியமாக, வரமுடியாமல் போய்விட்டது தமக்குப் பதிலாக என்னே.....’ என்றேன் நான்.

“ஓ” என்றார் கூட நின்றவர், — அவள் கணவனுக் கிருக்கலாம்.

அந்தப் பெண் சொன்னாள்: “மிகவும் கல்லதாயிற்று. இன்று அவர் வந்திருந்தாலும் வீணு கிருக்கும்!”

“என், —”

“ரத்தினுவின் ‘பெத்தாச்சி’க்குச் சுகமில்லையென்று ஆள் வந்தது. அவர்கள் இரண்டுபேரும் மானிப்பாய்க்குப் போய்விட்டார்கள்.”

“ஓ!”

“வரதர் வந்தால் விஷயக்கைதச் சொல்லச் சொல்லி, மன்னிப்புக் கேட்கச் சொன்னார்கள்.”

“நீங்கள் —”

“நான் ரத்தினுவின் மைத் துணி. இவர் எனது —”

“‘அவர்’” — என்று முடித்தார் கூடநின்றவர்.

நான் சிரித்தேன். அவர்களும் ஏனே சிரித்தார்கள்!

அவள்: வரதரிடம் எல்லாவிதையத்தையும் குறுமபடி ரத்தினு சொன்னாள்.

அவர்: அவர் வரதபடியால்—

நான்: நான் அவரிடம் தூது செல்கிறேன். என்னிடமே —

அவள் அவனைப் பார்த்துச் ‘சொல்லிவிடுவோமா?’ என்ற பாவணையில் தலையசைத்தாள். அவரும் ‘சரி’என்று தலையசைத்தார்.

நான்: சொல்லுங்கள்!

அவள்: முன் நடந்ததெல்லாம்—

அவர்: வரதர் சொல்லியிருப்பாரே!

நான்: அதெல்லாம் தெரியும். பிறகு நடந்தவற்றைச் சொல்லுங்கள்.

அவள்: யப்பானியரிடமிருந்து மலேயா விடுவிக்கப்பட்டதும் —

அவர்: ஆகாய வியானத்தில் பாலு பறந்தோடி வந்தார். இங்கே நடந்த விஷய மெல்லாம் அறிந்தார்.

அவள்: அவர் அன்று வருகிற விஷபம் ரத்தினுவுக்குத் தங்கி மூலந் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அடங்கிக் கிடங்க அவள் துயரமெல்லாம் குழுற்றிக் கொதித்தது. என்ன செய்வதென்று அவருக்குத் தெரியவில்லை! ‘அவர் வந்ததும் நடந்த விஷபங்களை அறிவார். பிறகும் இங்கே வருவாரா? வந்தால் அவருடைய முகத்தில் எப்படி முழிப்பது?’ என்றெல்லாம் துடிதுடித்தாள். கடைசியாக அவருக்குத் துணியு வந்துமலர்க்கி

தது, தற்கொலை செய்துகொள்வ
தற்கு!

அவர்: பைத்தியக்காரி!

அவள்: (அவரைப் பார்த்து) உங்களுக்கென்ன தெரியும்? அவள் நெஞ்ச பட்ட வேதனை அவருக்கல்லோ தெரியும்! —

நான்: உங்களுக்கு மட்டும்—

அவள்: ரத்தினை எல்லாம் விபரமாக என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறீர். தற்கொலை செய்யுமான் ஒரு கழிதம் எழுதி வைக்க விரும்பினான்.

நான்: யாருக்கு?

அவள்: (திரும்பி அவர் முகத்தைப் பார்த்தாள்.)

அவர்: வேறு யாருக்கு? பாலு வுக்குத்தான் எழுதியிருப்பாள்! (அவளைப் பார்த்து) ஏன், அப்படித்தானே? — உங்க்குத்தானே சரியாக எல்லா விபரமும் தெரியும்.

அவள்: அப்படித்தான். கேட்டு கெட்ட இந்தச் சமூகத்துக்குப் பயந்து, தான் அவருக்குத் துரோகம் செய்ததற்காக. மன்னிப்புக்கேட்டு எழுதினான். தான் அவருடன் சேர்ந்து வாழ முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டு விட்ட தென்றும். உடைந்துபோன மட்பாண்டத்தை இனிப் பொருத்த முடியாதென்பதைத் தான் நன்றாக உணர்வதாகவும், ஆகவே, தற்கொலை செய்துகொள்வதாகவும் எழுதினான்.

அவர்: பாலு நேராக அவள் வீட்டுக்கே வந்தார். அவள் தனது தற்கொலைக் கடிதத்தை எழுதி முடிக்கவில்லை. — அதை எடுத்து வாசித்தார். அவளை அணைத்துக்

கொண்டு தேற்றினார். ‘வாழுக்கை என்பது மட்பாண்டமல்ல. அது தங்கக் கலசம்!’ என்றார். ‘இந்தச் சமூகம் பெண்களின் வாழ்வை மட்பாண்டமாக்கி விட்டது. என்னைப்போல், எல்லா வாலிபர்களும் துணிந் துவிட்டால் உன் வாழ்வைப்போல், எல்லாப் பெண்களின் வாழ்வு மேதங்கக் கலசங்களாகி விடும்’ என்றார்.

அவள்: ‘நீங்கள் சாதாரணமான மனிதரல்ல. தேவன்! என்று ரத்தினை சொன்னான்.

அவர்: ‘இல்லை. மனிதன்தான். மிருகமாகாமல் தவறிவிட்டேன்; அவ்வளவுதான்’ என்று பாலு சொன்னார். மீண்டும், ‘என்னால் தானே உன்வாழ்வில் இத்தனை துயரங்களும் ஏற்பட்டது? அந்த இரவிலே உன் வாழ்வின் வளர்ச்சியைக் கருக்கிவிட்டது, நான் தானே? அதற்குப் பிராயச்சித்தமாக, உன்னை மணம் செய்யச் சுயத்தை விட்டு - கான் மிருகம்தான்!’ என்றார்.

அவள்: (கண்களில் நீர் துளிக்க அவரைப் பார்த்து) என்ன இருந்தாலும், இன்றைய சமூகத்திலே உங்கள் பெருந்தன்மையும் மனத் துணிவும் யாருக்கு வரும்? நீங்கள் —

நான்: (அவரைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டே) உங்கள் பெருந்தன்மையும் மனத்துணிவுமா!

அவள்: (வெட்சத்துடன் சிரித்துக்கொண்டே) ஒ!.....

அவர்: உண்மைதான். இதெல்லாம் உங்களாலேயே வந்தது. (மறுபக்கம் பார்க்க)

கலைக் கடிதங்கள்

கடிதம் எழுதுவதும் ஒரு தனிப்பட்ட சிறப்பான கலை. சில ரூடைய கடிதங்கள் கிந்தனையைத் தூண்டும்; சிலருடைய கடிதங்கள், படிப்பவரை ஒரு இன்ப லோகத்துக்கு அழைத்துச் செல்லும்; வேறு சிலருடைய கடிதங்களில் வேடிக்கையும் வினோதமும் நிரம்பிக் கிடக்கும்.

கலைப்பண்போடு எழுதப்பெற்ற ஒரு கடிதத்தை வாசிக்கும் போது ஏற்படும் சவாரஸ்யம், 'காண்டேக' ரூடைய நாவல்களை வாசிக்கும்போதுகூட ஏற்படுவதில்லை!

இத்தகைய பல கடிதங்கள், தனிப்பட்ட ஒருவருக்கு மாத்திரம் பயனை அளித்துவிட்டுப் பெட்டியுள் பதுங்கிக் கிடப்பது சரியல்ல. மகாத்மாஜி, ஜவாஹர், தாகூர், அரவிந்தர், சத்தியழுர்த்தி முதலிய பல பெரியர்களின் கடிதங்கள் உலகப் பிரசித்தி பெற்றவை. அனேக மக்களுக்கு அவை பயன்பட்டன.

கடிதம் எழுதுவதை ஒரு கலையாகப் பழிலவேண்டுமென்னும் ஆவலுள்ள நமது எழுத்தாள் நண்பர் ஒருவர் தாம் பெற்ற கடிதங்களிலிருந்து, சில பகுதிகளை, மறுமலர்ச்சியில் பிரசரித்தற்காக அனுப்பியுள்ளார். அவற்றை 26-ம் பக்கத்தில் பார்க்கலாம்.

இப்பகுதி தொடர்ந்து வெளிவரும். வாசகர்களும் பங்குபற்றலாம்.

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

நீங்கள் வந்தவுடன் ஒரு பொய் சொன்னீர்கள். —

அவள்: 'வரதர்' வரமுடியவில் லையென்று!

நான்: அப்படிச் சொன்னதற் காக நீங்கள் உங்களையே உங்கள் மைத்துனியாகச் சிருஷ்டித்து விட்டார்கள்!

'கல கல'வென்ற மூன்று குரல் களின் சிரிப் பொலி, அந்த வீடெங்கும் பரந்தது.

அன்று அங்கே கிடைத்த விருந்தினால் வயிறு நிறைந்தது; உடல் பூரித்தது. — உள்ள மாற்றுக்கையில் எல்லா நிறைவும் வந்துவிடுகிறதல்லவா!

பிராயச் சித்தம்

தேர்த் திருவிழாவில் கலவரம்!

ஆலயத்தில் பிரவேசித்த ஹரிஜனன்!

யாழ்ப்பாணம், நவம்பர் 16.

இன்று யாழ்ப்பாணம் ..... ஊர்க் கதிரேசன் கோவில் தேர்த் திருவிழா நடந்துகொண்டிருக்கப்படும் ஹரிஜன வகுப்பைபச் சேர்ந்த ‘கந்தன்’ என்பவன் ஆலயத்தினுள்ளே புகுந்துவிட்டான். அவனே அறிந்த ஒருவர் அவனே அடிக்க, உடனே மற்றவர் களும் விஷயத்தை அறிந்துகொண்டு, அவனைப் பலமாகத் தாக்கி விட்டனர். பொலிசார் ஸ்தலத்துக்கு விரைந்து சென்று, அபாய கரமான நிலையில் அடிப்பட்டவனை ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பி வைத்தனர்.

தீண்டத் தகாதவன் ஆலயத்துள் பிரவேசித்ததால் கோயிலின் புனிதம் கெட்டுவிட்டதென்றும், ஆகையால் உடனே பிராயச்சித்தம் செய்தாலன்றி தேர் இழுக்கப்படமாட்டா தெனவும் கோயில் முதலாளி அறிவித்துவிட்டார். அடிப்பட்டவனின் சகோதரன் பிராயச்சித்தத்துக்கு ரூபா 50 கொடுத்ததன்பீனர், பிராயச்சித்தம் நடந்து தேரும் இழுப்பட்டது. அடிப்பட்டவனுக்கு புத்தி மாருட்டம் விருப்பதாகச் சொல்லிக்கொள்ளப்படுகிறது. —ந. நி.

மேற்படி செய்தி பத்திரிகையில் வெளியாகி மூன்று மாதங்கள் கடந்துவிட்டன. ஆனால் இப்பொழுதும் நேற்றைய சம்பவம் மாதிரித்தான் அந்த ஊர்க் கொண்டாக்குத் தோன்றிற்று.

இந்தியாவில் பல முக்கிய ஸ்தலங்கள் ஹரிஜனங்களுக்காகத் திறந்துவிடப்பட்டன. இதையெல்லாம் பத்திரிகைகள் மூலம் அறிந்த தகிரேசன் கோவிற் பக்தர்கள் நையாண்டியாகத் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டனர். ‘இந்த விஷயம் மட்டும் எங்கடை ஊர்களிலே நடக்கமாட்டுது. அண்டைக்கு அவனைருத்தன் கோயிலுக்குள்ளே வரமுன்னாம் எங்கடை பொடிபள் அவனை என்ன பாடுபடுத்தினாங்கள் தெரியுமே? உந்தக் காரியம் மட்டும் இங்கை நடக்கமாட்டாது’ இவ்விதம் கதிரேசன் கோவில் பக்தர்கள் வருங்காலத்தை அறியாது பேசிக்கொண்டனர். ஆனால், வெகு சில நாட்களுக்கிடையிலேயே ஒரு அதிசயக் கதை அந்த ஊரில் பரவலாயிற்று.

கதிரேசன் கோவில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்காகத் தீறக்கப் படப் போகின்றதாம்.

பிராயச்சித்தத்துக்காக ஐம்பது ரூபா பணம் பெற்ற பழைய முதலாளி, பணம் வாங்கிய அடுத்த மாதமே திடீரென்று சிவ லோக யாத்திரை போய்விட்டார்.— சிவலோகத்திலே, அவரைத் தீண்டாதானாகப் பாவித்து வெளியிலே சிறுத்தி வைத்திருப்பதாக வும் சில சீர்திருத்தக்காரர் சிறுவர்கள் சொல்லித் திரிந்தார்களீ.

இப்போது அவருடைய மகன் தான் கோவில் முதலாளி-இவர் தந்தையைப் போலில்லாமல், பரந்த நோக்கமும், சீர்திருத்தவாதியுமாயிருந்தார். தந்தை செய்த அசியாயங்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்ய இவர் விரும்பினார். அதற்காக யாரையும் பணம் கொண்டுவரும்படி கேட்கவில்லை!— கதிரேசன் கோவிலை ஹரி ஜனங்களுக்கும் திறந்துவிட வேண்டுமென்று தீர்மானித்தார்.

இடையில் மகாத்மாஜியின் மரணச் செய்தியும் பேரிடிபோல் வந்துசேரவே, இதுவே தக்க சமயமென்று, கோயிலைத் திறப்பதற்குத் தேதியும் குறிப்பிட்டு, விளம்பரப்படுத்திவிட்டார்.

இதைக் கேள்வியுற்ற அந்த ஊரின் அஞ்ஞானப் பக்தகோடி களும், மற்றைய சண்டித்தனக்காரர்களும் மிகவும் சீற்றமுற்றுத் தமது புஜங்களைத் தட்டி, மீசையை முறுக்கி, வீரகர்ஜனை புரிந்து நிமிடந்து நடந்தனர். “ஆஹா, எனிய பயல்கள் கோயிலுக்குள் புகுவதைப் பார்ப்போம்” என்று வீர வார்த்தைகளை மொழிந்தனர்.

குறிக்கப்பட்ட நாளில் கோவில் ஹரிஜனங்களுக்காகத் திறக்கப்பட்டது. அன்றைய தேர்த் திருவிழாவிலும் பார்க்க இன்று ஜனக்கூட்டம் அதிகமாக இருந்தது.

பொலீஸ் பாதுகாப்பும், சீர்திருத்த வாதிகளின் ஆதாவும், எதிரிகளின் வீராப்புகளை ஒடுக்கிவிட்டன.

தீபாராதனை செய்யும் சமயம் கோபுர வாசலில் “அரோகாரா அப்பனே முருகா” என்று பலத்த சப்தம் ஏற்பட்டது. அல்லோரும் கோபுர வாயிலை நோக்கினர். அன்று அடி பெற்ற கந்தன் பக்திப்புரவுமாக விழுந்து வணங்கி ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய எழுந்து நின்றான். அன்று ஒருவரும் அவளை அடிக்கவில்லை. அவன் பல தேவார திருவாசகங்களைப் பாடினான்.

அன்று கந்தனை அடித்து வெளியில் தூரத்தியவர் இன்று கந்தனைக் கண்டதும் தானாகவே வெளியில் வந்தார். அவருடைய வாய்முனுமுனுத்தது: “கவி முத்திவிட்டது, இதுக்கு யார் என்ன செய்யலாம்” இதைச் சொல்லிக்கொண்டே அவர் வீட்டைநோக்கி நடந்தார்.

— “நடனம்”, இந்துக்கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம்.

புத்தரின் தந்தம்

‘ஐயாறன்’

மதிப்பிற்குரிய மகான்களின் சாம்பல், எலும்பு, மயிர் முதலிய உடற் குறைகளையும் அவர்கள் வைத்து ஆண்ட பொருட்களையும் போற்றி பாதுகாத்து வைத்து வழிபடுவது, பண்டு தொட்டே உலகெங்கும் நடை பெற்றவரும் ஒரு வழக்கமாகும்.

காந்தி மகானின் புனித அல்தி புண்ணிய தீர்த்தங்களிற் கரைப் பதற்காகச் சென்ற மாதம் ஆயிரக் கணக்கான நகரங்களின் வழியாயும் கிராமங்களின் வழியாயும் கொண்டு செல்லப்பட்டபோது, பலகோடி மக்கள், பயபக்தி யோடு சென்று அதைத் தரிசித்தனர். புத்த பகவானின் சீஷர் இருவரது அல்திகள், சென்ற வருடம் கொழும்பில் காட்சிக்கு வைக்கப் பட்டபோது, கூட்டங் கூட்டமாகச் சென்று அவற்றைத் தரிசித்த பெளத்த மதத்தவர் பல்லாயிரவராவா. இவ்வாறே, கண்டியிலுள்ள தாலதா மாளிகையில் வைத்துப் போற்றப்படும் புத்த பகவானின் புனித தந்தம், — பல வருடங்களின் பின்பு — சென்ற வருடம் பொதுஜனங்களின் பார்வைக்காக வைக்கப்பட்டபோது, அதைத் தரிசித்து மகிழ்ந்த பெளத்தர்களும் பல்லாயிரவராவர். இப் புனிதப் பல் இப்பொது மீண்டும் இம்மாதத்தில் பொது ஜனங்கள் தரிசிப்பதற்காக வைக்கப்படுமென அரசாங்கம் அறிவித்திருக்கிறது.

இவ்விதம் புத்த சமயிகளாற் போற்றி வணங்கப்படும் இந்தப் புனித தந்தத்தின் வரலாற்றில் சுவையான சம்பவங்கள் பல வண்டு. உண்மையாகவே இது புத்தருடைய தந்தங்களிலொன்றே என்று சமய பக்தியுள்ள ஒவ்வொரு பெளத்தனும் நம்புகிறோன். ஆனால் சரித்திரகாரர் சிலர் இதில் சந்தேகங் கொள்ளுகின்றனர். முன்பு இலங்கையிலிருந்த உண்மைத் தந்தம் அழிக்கப்பட்டுவிட்டதென்றும், இப்போதுள்ளது செயற்கைத் தந்தமென்றும் இவர்கள் கருதுகின்றனர். இவ்விதய மாக ‘சுகுமார்’ என்பவர் கள்ளிக் கோட்டையிலிருந்து வெளியாகும் ‘மாத்ரு பூமி’ என்னும் பத்திரிகையில் எழுதிய ஒரு கட்டுரையின் சாரம் பின்வருமாறு:

இப் புனிதப் பல்லைப்பற்றி முதல்முதலாக எழுதிய ஐரோப் பியன் மார்கோபோலோ என்னும் யாத்திரீகனே. இவன் 1284-ம் ஆண்டில் இலங்கையைத் தரிசித்தவன். இவன் தனது யாத்திரைக் குறிப்பில், இது மிகப் பெரிய ஒரு பல் எண்ணும், இங்குள்ள மூன்று மதத்தவர்களின் வழி பாட்டையும் இது பெறுகின்ற தென்றும், புத்ததேவருடைய பல் என்று பெளத்தரும், ஆகாமின் பல் எண்ணு மக்மதியரும், அநுமானுடைய தந்தமென்று இந்துக்களும் கருதுகின்றன ரென்றும் கூறியுள்ளான்.

அரசரினமையைப் பெறுவதற்கான அரிய சாதனமாகவும் இப்பல் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எந்த அரசனிடம் இந்தப் பல் இருந்ததோ அவனே பேரரசனாக மதிக்கப்பட்டான். ஆகையால் இதைத் தமக்காக்கிக் கொள்வதற்காகப் போராடியவர்கள் பலர்.

பதி னுரும் நூற்றுண்டின் ஆரம்பத்தில் போர்த்துக்கேயர் இலங்கைக்கு வந்தபோது புத்ததந்தத்துக்கு உரிமையாளனுய் இருந்தவன் கோட்டை அரசனை ஏழாம் புவனேகபாகுவே. இவனே பேரரசனாகக் கருதப்பட்டான். இவனுக்குப் போர்த்துக்கேயரின் ஆதரவிருந்தும், அவர்கள் வேறு மதத்தவராயிருந்தமையாலும், மாயாதுன்னை என்பவனுக்கு அஞ்சியும் தந்தத்தைத் தேவூக்கமோ என்ற இடத்தில் ஒழித்து வைத்தான்.

புவனேகபாகுவின் காலத்தின் பின் இவனுடைய பேரனை நோன் ஜூவான் தர்மபாலன் அரசனானான். இவனிடம் இத்தந்தம் சிக்கியது. ஆயினும், கத்தோலிக்க மதத்தவனான தர்மபாலன் இத்தந்தத்தை மதிக்கவில்லை. தன் தந்தையான வீதயராஜனிடம் கொடுத்துவிட்டான். வீதயன் மாயாதுன்னையுடன் போராடித் தொற்று யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒடினான். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தசங்கிலியரசன் தந்திரமாகப் புத்ததந்தத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு வீதயராஜனை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டான்.

சங்கிலியன் புத்ததந்தத்தைப் பெற்றுவிட்டபோதிலும், இலங்கை முழுதிற்கும் அரசனுய் வீற்

திருக்க முடியவில்லை. விதி வேறு விதமாக வேலை செய்தது. யாழ்ப்பாண ராச்சியத்தின் எல்லாப்பாகத்திலும் கத்தோலிக்க மதம் வேகமாகப் பரவியது. அரசனுடைய சகோதரியும் மக்களும் கூட மதம் மாறினார். இதைத் தடுப்பதற்காக அரசன் கடுமையான அடக்குமுறைகளைக் கையாண்டான். இந் சிக்மஸ்சிகளையறிந்து கோவாவிலிருந்த போர்த்துக்கேயத் தளபதி, ஒரு கடற்படையுடன் வந்து யாழ்ப்பாணத்தை முற்றுகையிட்டான். சன்னட மூன்றுமாத காலம் நீடி த்தது. போர்த்துக்கேயர் களைக்கும் சமயத்தில் சங்கிலியும் சமாதானத்தை விரும்பினான். அப்போது போர்த்துக்கேயர் விதித்தானிபந்தனைகளில் ஒன்று, புத்ததந்தம் தங்களிடம் கொடுக்கப்படவேண்டுமென்பது. தங்களிடம் இத்தந்தம் இருந்தால் அந்தியரானதங்கள் ஆட்கியையும் இலங்கை மக்கள் ஏற்றுக்கொள்வரை இவர்கள் கருதினர். இதற்குச் சங்கிலியன் முதலில் மறுத்தபோதி அலம் பின் வேறு வழியின்றி இணக்க நேர்ந்தது. இவ்வாறு இப்புனிதந்தம் அந்தியர் வசமாயது.

துக்கரமான இச்செய்திநாடெங்கும் பரந்தது. இறுதியில் பெகுவில் (பர்மா) இருந்த பெளத்த மன்னனுக்கு இச்செய்திஎடியதும், அவன் உடனே இத்தந்தத்தைத்தத்துக்கு தருமாறு போர்த்துக்கேயரிடம் கேட்பதற்கு ஒரு தூதுக்கோஷ்டியைக் கோவாவுக்கு அனுப்பினான். போர்த்துக்கேயத் தளபதி புத்ததந்தத்தைக் கொடுப்பதற்கும், அதற்காக 4,00,000க்குள்ளடோசம்(50,000

பவன்), மலாக்காவிலுள்ள கோட்டைக்கு உணவுப்பொருள்களுப்பி போர்ச்சுக்கலேரு நட்பாயிருப்ப தற்கான உடன் படிக்கையும் பெறுவதற்கும் தீர்மானித்தான்.

பர்மிய அரசனுடைய சமயபக் தியைத் தனது அரசியற் சூழ்ச்சி களுக்குப் பயன்படுத்தலாமென மனப்பால் குடித்த தளபதி, தந் தத்தைக் கொடுப்பதற்குச் சம்மதித்து விட்டான். ஆனால், கத் தோலிக்க மதத் தலைவர் ஆர்சிஷப் அவ்வாறு செய்வதைக் கடுமையாக எதிர்த்தார். ‘மூடபக்தியை எதிர்ப்பவர்களான நாங்கள், இத்தந்தத்தை அந்த ஜனங்களுக்குக் கொடுப்பது, அவர்களுடைய மூடபக்தியை வளர்ப்பதாக முடியும். ஆகையால் இது உடனே அழிக்கப்படவேண்டும்’ எனக்கட்டளையிட்டார்.

ஓர் ஆற்றங் கரையில் பெரிய பந்தல் போட்டு அங்கு ஏராள ஜனங்களின் முன்னிலையில் தந் தத்தை ஓர் உறவிலிட்டுத் தளபதி தன் கையால் இடித்துத் தூளாக்கினான். பின்னர் இது ஒரு படகில் வைத்து நட்டாற்றில் கொண்டு போய்க் கரைக்கப்பட்டது. இவ்விதம் நடந்தது 1560-ம் ஆண்டிலாகும்.

கோவாவில் இச் சம்பவங்கள் நடந்தபோது இலங்கையில் தர்மபாலனும் மாயாதுன்னையும் போராடிக் கொண்டிருந்தனர். இப்போராட்டங் காரணமாகப் போர்த்துக்கேயின் பாதுகாப்பை நாடித் தர்மபாலன் தன் தலைக்கரைக் கொழும்புக்கு மாற்றினான். இதோலத்தில் பேருவிலிருந்த

பௌத்த மன்னன் இலங்கையரசு நேடுவிவாகத் தொடர்புகளாள் விரும்பினான். தர்மபாலனுடைய மகளைத் தனக்கு மனம் பேசுமாறு ஒரு தூகனுப்பவும் தீர்மானித்தான். இதெல்லாம் வீண் முபற்சிபென்று பின்புதான் வெரிந்தது. ஏனெனில் தர்மபாலனுக்குப் பிள்ளைகளே கிடையாது

இதற்காகப் பெரு மன்னன் மனங் களைக்கில்லை. தர்மபாலனுடைய உறவினானை பெருஞ்சிஸ் என்பவனுடைய மகளை மனஞ்செய்ய விரும்பித் தூதுக்கோட்சிடி ஒன்றை அனுப்பினான். பிரான்சிஸ் கத்தோலிக்க ணியிருந்தும், அவனுடைய மகள் மதம்மாருதிருந்தமையால் விவாகத்திற்குத் தடையேதும் இருக்கவில்லை.

பிரான்சிஸ் பெரும் பேரரசைக்காரன். தன் மகளைப் பர்மாவின் இராணியாக்குவதற்கு மட்டுமன்றி வேறு வியாபாரங்களுக்கும் இவ்விவாகத்தின் மூலம் வழியேற்படுமன்று திட்டமிட்டான். ஆகவே, அவன் கொழும்பில் இருந்த பர்மியப் பிரதிநிதியுடன் நட்புக் கொண்டான். புத்தபகவானுடைய உண்மையான தந்தம் தன்னிடம் இருக்கிறதென்றும் சில காலத்தின்முன் கோவாவில் அழிக்கப்பட்டது போலித் தந்தமென்றும் கூறி. பிரதிநிதியை நம்பச்செய்து விட்டான். பிரதிநிதி தந்தத்தைப் பார்க்க விருப்பியபோது தன்னிடமிருந்த ஒரு போலித் தந்தத்தைக் காட்டி னான். ஆனால், பின்பு தன் மகளைப் பர்மாவுக்கு அனுப்பிய

போது தந்தத்தைக் கொடுக்க மறத்தவிட்டான்.

இரத்தித்தில் மூலமாசத் தந்தத் தின் விருத்தாந்தத்தை அறிந்த பெருமன்னன், எவ்வளவு பணம் கொடுத்தாவது தந்தத்தைப் பெறுவதற்கே தவித்தான். ஆகையால், அவன் பெருந்தொகைப் பணத் தோடு சில பிரதித்திகளைப் பிரான்சிலிடம் இரசுசியமாக அனுப்பி வைத்தான். பிரான்சில் அவர்களிடம் தேவையான பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு ஒரு கப்பலில் தந்தத்தோடு பர்மாவுக்குப் போனான். தந்தத்தை வாவேற்பதற்குப் பிரமாண்டமான ஆயத்தங்கள் அங்கு செய்யப்பட்டிருந்தன. அந்தக் கப்பலையாவது பார்த்து விடவேண்டுமென்று நாட்டின் பல பகுதிகளிலுமிருந்து பல்லாயிரம் ஜனங்கள் வந்து காத்திருந்தனர். அரசன் பயபக்கியோடு மதாநுசாரப்படி தந்தத்தை ஏற்றுப் போற்றி அதற்கென்றமைத்த விகாரையில் வைத்துப் பாதுகாத்தான்

இங்கு பிரான்சில் செய்த மோசடி நாடெங்கும் பரவலாயிற்ற. கண்டியரசனையிருந்த விக்கிரமாகு இச்சதிச் செயலைப்பற்றிப் பெரு அரசனுக்குக் கடிதம் எழுதித் தெரிவித்தான். கடிதத்தில் இவ்வும் ஒரு சூது செய்திருந்தான். அதாவது, உன்மையான புத்த தந்தம் தன்னிடம் அகப்பட்டிருப்பதாக எழுதியிருந்தான். உடனே ஒரு மர்மியப் பிரதித்தி கண்டிக்கு அவசரமாக வந்தான்.

ஆனால் எப்படியோ விக்கிரமபாகுவின் சூழ்ச்சி குடிகளுக்குத் தெரிந்துவிடவே அவர்கள் எதிராகக் கிளர்ந்தெழுங்கனர். இச்சமயத்தில் அரசன் தான் தப்புவதற்காக மிகத் தந்தீரமாக நடந்துகொண்டான். தன்னிடமிருந்த தந்தத்தை ஒரு ஆலயத்தில் வைத்துப் பகிரங்கமாக அதை வழிபடத் தொடங்கினான். நாள்தேவில் பொதுஜனங்களும் அதைப் போற்றத் தொடங்கினர். இதுவே மூன்றாவது தந்தத்தின் வரலாறு.

இம் மூன்று தந்தங்களுள் உண்மைத் தந்தம் எது? போலித் தந்தம் எது? — என்பதில் பலவித அடிப்பிராயங்களுண்டு. பின்கியவை போலியென்பது போலவே முந்திய — அழிக்கப்பட்ட தந்தமே போலியென்பதும் பொருந்தும், போர்த்துக்கேயர் ஏமாற்றப்பட்டிருக்கவும் கூடும்.

கோவாவில் ஆர்ச் பிஷப் தந்தத்தை அழிப்பிக்கும் போது அது திடீரென ஆகாயத்தில் மறைந்துவிட்டதென்றும், பின்பு அது இங்கு கண்டிராஜாவால் ஒரு தாமரைப் பூவிலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்டதென்றும், வேறுவிதமாகவும் கரணபரம்பரைக் கதைகள் பல வழங்குகின்றன.

எப்படியிருந்தாலும் கண்டியிலுள்ள புத்த தந்தம் இலங்கைச் சரித்திரத்தில் பெரும் பங்கு பெற்றிருக்கிற தென்பதில் சந்தேகமேயில்லை.

